பெரியாரியம்

இக்கட்டுரையை இயம் (ism) குறித்த வரையறையோடு தொடங்குதலே இங்கு பொருத்தம். இயம் குறித்த புரிதல்களைப் பருண்மையாகப் பொருத்தும் பொழுதேபெரியாரியத்தை விளங்க இயலும். இது எந்த இயத்துக்கும் பொருந்தும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட போக்கின் அல்லது மனிதரின் சில தனித்த பண்புகளைக் கொண்ட அல்லது அவ்வாறு கொண்டதாக உரிமை பூண்ட ஒரு கோட்பாடு நடைமுறை, இயம் என்று பொதுவாகக் குறிக்கப்படுகிறது. சமயம், தத்துவம், அரசியல் சமூகம், கலாச்சாரம், பொருளாதாரம் என்பன போன்ற பல வாழ்வியல் துறைகளில் அமைந்த கோட்பாடு நடைமுறை என இது விரியும். இது ஒரு குறிப்பிட்ட போக்கை அல்லது மனிதரை முதன்மைப்படுத்திப் பெயரிடப் படுகிறது.

இயம் என்பது இயற்கை நிகழ்வுகளையும் சமூக நிகழ்வுகளையும் விளங்கவும் விளக்கவும் மற்றும் அவற்றின் மீதான குறுக்கீடுகளை நிகழ்த்தவும் ஆவதற்கென்பதால் இதற்குள் உலகக் கண்ணோட்டம் ஒன்று உள்ளார்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இயத்துக்குள் இயங்கும் உலகக் கண்ணோட்டத்தை விளக்குவதே இயத்தை விவரிப்பதுஎன்பதாகிவிடாது. இயம், ஒரு குறிப்பான காலத்திய சமூக நிலையை எங்கனம் விளங்குவது என்பதிலிருந்து தோன்றுகின்றது. இத்தகைய விளங்குதலுக்கான புற நிலைத்தேவை இல்லையெனில் ஓர் இயம் உருவாகித் திடப்பட இயலாது என்று குறிப்பிடலாம். இத்தகைய சமூக அவசியத்தின் தேவைக்கும் தன்மைக்கும் ஏற்ப அல்லது அவற்றில் ஏற்படும் மாறுதல்களுக்கு ஏற்ப இயத்தின் அம்சங்கள் பலவற்றில் மாற்றங்கள் ஏற்படும் சாத்தியம் உண்டு. இத்தகைய மாற்றங்கள், இயத்தின் தனித்த பண்புகளில் அடிப்படையான மாற்றங்களைக் கோருமானால் அங்கு வேறோர் இயம் சூல் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டது என்று பொருளாகும். எனவே குறிப்பான சமூக நிலைமைகளை ஓர் உலகக் கண்ணோட்டத்தின் வழி விளங்கிக்கொள்ளத் துணைசெய்யும் இயம், ஒரு கால ஒழுங்குக்கும் வரம்புக்கும் உட்பட்டதாக அமைதல் தவிர்க்க இயலாததாகும்.

ஒரு குறிப்பான காலத்திய சமூகத்தின் புறவயத் தேவைகளை நிறைவு செய்தலோடு தொடர்பு

—கோ. கேசவன்

கொண்ட இயம், அந்த சமூகத்தின் ஒட்டு மொத்தத் தேவைகளையும் நிறைவுசெய்ய முனையும் எனக் குறிப்பிட முடியாது. எந்தவொரு கால சமூகத்திலும் தத்தமக்குள் இயைந்தும் முரண்பட்டும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் சமூக வர்க்கங்கள் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டால் சமூக வாழ்வியல் துறைகளின் மீதான தம் நிலைபாடுகளை வெளிப்படுத்தும் இயங்களின் அம்சங்களில் இத்தகைய வர்க்கங்கள் தம் விருப்பங்களை, உணர்வுகளை, எதிர்பார்ப்புகளை, நம்பிக்கைகளை, நலன்களை அடையாளம் கண்டு கொள்கின்றன என்பதை மறுக்கஇயலாது. இத்தகைய சமூக வர்க்கங்கள் அல்லது ஏதேனும் ஒரு வர்க்கம் அல்லது ஒரு வர்கத்தில் உள்ள ஏதேனும் ஒரு குழு தமக்குறிய இயங்களைத் தாமே முன்னின்று தோற்றுவிக்கின்றன, அல்லது முன்னிலைப் படுத்துகின்றன என ஒரு நேர்க்கோட்டு வீதத்தில் எப்பொழுதுமே கணிப்பதற்குரிய தடயங்கள் நமக்கு கிடைக்கா விடினும் சூல் கொள்ளும் இயங்களில் தமக்குரிய கோட்பாடும் நடைமுறையும் வெளிப்படுமானால் அத்தகைய இயங்களை திடப்படுத்தவும் செழுமைப்படுத்தவும் உரிய பணிகளைத் தம் ஆற்றலுக்கும் சமூகக் கட்டமைப்பில் தம் நிலைமைக்கு ஏற்பவும் ஆற்றுவதில் இவை தவறுவதில்லை என்பதைக் குறிப்பிடலாம். இந்தவிதத்தில் இயங்கள் சமூகவர்க்க ஒழுங்கமைப்புக்கு உட்பட்டவை ஆகும்; அதாவது வர்க்கக் கண்ணோட்டம் கொண்டதாகும்.

பன்முகச் சமூக அமைப்பில் ஓர் இயம் பல்வேறு வர்க்கங்களோடு கொண்டுள்ள உறவின் ஊடாகத் திடப்பட்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட காலப் பரப்பில் விரிவடைகிறது. ஓர் இயத்துக்குள் இயங்கும் பல்வேறு கருத்தாக்கங்கள் அனைத்தும் சமகன முடையனவாக இருப்பதில்லை; மேலும் அவை சம தளங்களில் ஒன்றுக்கு ஒன்று, இணையாகவும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு இன்றியும் பல அடுக்குகளில் இயங்குபவையாகவும் இருப்பதில்லை. ஓர் இயத்துக்குள் இயங்கும் பல கருத்தாக்கங்கள் பரஸ்பரம் தொடர்பும் பாதிப்பும் கொண்டனவாக இயங்குகின்றன. இவற்றுள் அடிப்படையான வற்றை சாராம்சமாகக் காணவும் பொதுவான வற்றை தோற்ற எல்லையில் காணவும் வேண்டியுள்ளது. இன்னொரு விதத்தில் சொன்னால் மையக் கருத்தாக்கமாகவும் சுற்றெல்லைக் கருத்தாக்கங்களாகவும்

காணவேண்டியுள்ளது. சுற்றெல்லையில் அல்லது மேல் தோற்றத்தில் இயங்கும் கருத்தாக்கங்களை ஊடுருவி மைய அல்லது சாரம்சமாக இயங்கும் கருத்தாக்கங்களைக் கண்டறிய வேண்டும் ஓர் இயத்தின் முழு அம்சங்களையும் மற்றும் அதன் செல்நெறியையும் தீர்மானிக்கக் கூடிய உள்ளார்ந்த அம்சங்கள், அவற்றுக்கு இடையிலான இணைப்புகள், அவற்றுள் செயல்படும் விதிகள் ஆகியவற்றைக் கண்டறிவதன் மூலம் மையக் கருத்தாக்கத்தை அடையாளம் காண இயலும். மையக் கருத்தாக்கமும் சுற்றெல்லையில் இயங்கும் கருத்தாக்கங்களும் பொதுவாக முரணின்றி செயல்படுமெனினும் எப்பொழுதுமே அப்படி இருக்கும் எனச் சொல்லக் இயலாத வகையில் மையக் கருத்தாக்கத்துக்கும் சுற்றெல்லை கருத்தாக்கங்களுக்கும் இடையில் முரணிய நிலையும் அமைவது உண்டு. இந்த முரண் தற்காலிக இயல்புடையது; நிபந்தனைக்கு உட்பட்டது. இத்தகு முரண்கள் இருப்பதனால் ஓர் இயத்தில் பல குரல்கள் ஒரே நேரத்தில் ஒலிப்பதைப் போலத் தோன்றுகின்றன. இத்தகைய குரல்களில் பல மாறுபட்டும் தொடர்பின்றியும் காலப்போக்கில் சிதைந்தும் போகிற இயக்கப் போக்கில் ஏதேனும் அடிப்படையில் தொடர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். ஒரு சமூக நிகழ்வுப் போக்கில் தோன்றி, அதில் குறுக்கீடு நிகழ்த்தும் இயக்கத்தில் உள்ள ஓர் இயம் தொடர்ந்து அந்த இயமாகவே இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறதா இல்லையா என்பதற்கு இதுவே ஆதாரம். இது ஓர் இயத்தின் இருத்தலுக்கான சாராம்சமாகும். இவ்வாறு ஓர் இயத்தின் மையத்தை அல்லது சாராம்சத்தை அழுத்தமாகக் குறிப்பிடுவதனாலே சுற்றெல்லையில் அல்லது மேல் தோற்றத்தில் வினையாற்றும் கருத்தாக்கங்களுக்கு உரிய மதிப்பை நாம் அளிக்க மறுப்பதாகாது. ஓர் இயம் இயங்கக் கூடிய குறிப்பான காலம் என்பது பல துணைக் கட்டங்களை உள்ளடக்கியதாகும். இந்த துணைக் கட்டத்துக்கு ஏற்ப சுற்றெல்லையில் உள்ள கருத்தாக்கங்கள் விசேட கவனத்தை ஈர்க்கக் கூடிய விதத்தில் செயல்படுகின்றன. இயத்துக்குள் ஈர்க்கப்பட்ட வர்க்கங்களில் எந்த வர்க்கத்தின் எந்தக் கோரிக்கையைப் பிரதானப் படுத்துவது, எதுவரை பிரதானப் படுத்துவது, எந்தெந்த வழிகளில் பிரதானப் படுத்துவது என்பன போன்றவற்றில் சுற்றெல்லைக் கருத்தாக்கங்களுக்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பங்கு இருக்கின்றது.

இறுதியாக, ஓர் இயத்தின் நடைமுறைப் படுத்துதலுக்கான வடிவம் காணத்தக்கது. நடைமுறைப் படுத்தலுக்கான இயக்கம், இயக்கத்தின் வடிவம், இயக்கம் முன்வைக்கும் கோரிக்கைகள், எந்த வர்க்கத்தின் கோரிக்கைகளை முன்வைக்கிறதோ அந்த வர்க்கத்தின் இயல்பு, எந்த வர்க்கத்திடம் முன்வைக்கிறதோ அதன்

இயல்பு என இன்னோரன்ன பல அம்சங்களை இதில் குறிப்பிடலாம்.

மேலே சொன்னவை அனைத்தும் இயம் குறித்த வரையறையே. இங்கு இரண்டு விசயங்களைத் தொகுத்துக் கொண்டு மேலே செல்வோம்.

1. எந்தவோர் இயத்துக்கும் ஒரு வரையறை உண்டு என்பதைக் கோட்பாடு ரீதியில் ஒப்புக் கொள்கிறோம்.

2. ஒரு குறிப்பான கால எல்லை, ஓர் உலகக் கண்ணோட்டம், வர்க்க நிலைபாடு. மையம் சுற்றெல்லைக் கருத்தாக்கங்கள், நடைமுறைப் படுத்தும் வடிவங்கள் ஆகியன வற்றைத் தவிர்த்து ஓர் இயத்தை அடையாளப் படுத்த இயலாது.

ஓர் இயத்துக்கான வரையறை என்பதைக் கோட்பாட்டு ரீதியில் மறுக்கிற சூழலிலும் ஓர் இயத்தின் வரலாற்றுவாத, வர்க்கவாத, சாராம்சவாத நிலைபாடுகளைப் புறக்கணிக்க முயல்கிற சூழலிலும் இதைச் சற்று அழுத்த மாகக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. ஓர் இயத்தைப் பற்றிய கூடுதலான மற்றும் அடிப்படை யான உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு இந்த முறையியலே பயன்படுகிறது என்பதே என் கருத்து. மாறுபட்ட கருத்தாளர்கள் இது குறித்து விவாதிக்கலாம்.

2

தமிழ் பேசும் பகுதிகளில் பெரியாரைப் போல நீண்ட காலமாகவும் தொடர்ந்தும் (1920-1973) ஏதேனும் ஓர் இயக்கத்தின் தலைமையில் இருந்த தலைவர் எவரும் இல்லை. காங்கிரசு, சுயமரியாதை இயக்கம், நீதிக்கட்சி, திராவிடர் கழகம் என்ற அமைப்புகளில் தலைமையில் இருந்ததோடு பொதுவுடைமைக் கருத்துப் பரப்புநராகவும் (1934-1935) பொதுவுடைமை யரின் அனுதாபியாகவும் (1949-1951) இருந்துள்ளார். இத்தகைய நெடியதும் கலவை யானதுமான குணங்களைக் கொண்ட பெரியாரின் உலகக் கண்ணோட்டத்தைக் காணலாம்.

இது குறித்த முறையான ஆய்வைத் தோழர் குணாவின் நூலிலும் (தமிழர் மெய்யியல் 1980) கட்டுரையிலும் (பரிமாணம் மே (1981) காணலாம். பெரியாரின் உலகக் கண்ணோட்டம் இறைபொருள் முதலிய பார்வை என்றும் அது இயந்திரவகைப்பட்ட பொருள்முதலியப் பார்வையாக உள்ளதென்றும் சாராம்சத்தில் கருத்து முதல்வாதமாக உள்ளதென்றும் கூறும் குணாவின் அடிப்படை முடிவுகள் ஏற்கத் தக்கவை.

நிறப்பிரிகை

அறிதலின் வளர்நிலைகளை புலனறிவு, பகுத்தறிவு, சமூக நடைமுறைஅறிவு எனப்பிரிக்கின்றனர். சமூகத்தோடு நடைமுறை உறவு வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே இந்த 3 கட்டங்களையும் காண இயலும். ஒரு பொருளை அல்லது நிகழ்வைக் காணும் பொழுது அதன் தனித்தனி அம்சங்களை மட்டுமே கண்டு அவற்றைப் புற உறவுகளில் வைத்து மட்டுமே காண்பதால் அவை குறித்த எண்ணற்ற தோற்றங்கள் உதயமாகின்றன. இவற்றை ஏற்றுக்கொள்தல் புலன் அறிதல் என்பர். புலன் அறிதலின் மூலம் பெற்ற எண்ணற்ற தோற்றங்களை மனிதசமூகம் தன்னிடத்தில் உள்ள அறிவுக்கருத்துக்களுடன் இணைக்கிறது. பொருளின்/நிகழ்வின் சாராம்சத்தையும் மொத்தத் தன்மையையும் உள் உறவுகளையும் ஆராய்ந்தும் பொருள்களின் மற்றும் நிகழ்வுகளின் பொதுத் தன்மைகளையும் குறிப்பான தன்மைகளையும் பிரித்தறிந்து கோட்பாடுகளை உருவாக்கத் துணைசெய்வதே பகுத்தறிவு எனப்படும். பகுத்தறிவு மூலம் உருவாக்கிக் கொண்ட கோட்பாடுகளை மீண்டும் சமூக நடைமுறைக்குப் பயன்படுத்தி அவற்றின் சரி/சரியற்ற தன்மையைக் கண்டு மனித சமூகம் நடைமுறை அறிவுக்குச் செல்கிறது.

பெரியாரியத்தின் கருத்து முதலியப் பார்வையும் வரையறுக்கப்பட்ட இயங்கியல் பார்வையும் அறிதல் போக்கில் எங்கனம் செயல் படுகின்றன எனக் காணவேண்டும். பெரியார் என்றாலே நாத்திகம், பகுத்தறிவு ஆகியன உடனடியாக நம் புலனறிவிற்குப் படுகின்றன. பெரியாரிய நாத்திகத்தையும் பெரியாரிய பகுத்றிவையும் நாம் காண வேண்டும். பகுத்தறிவுமனிதனுக்கு ஜீவநாடி (விடுதலை 20-6-73); பகுத்தறிவை மனிதன் மட்டுமே பயன் படுத்த முடியும் (சிந்தனை பக்.8-9)எனப்பெரியார் குறிப்பிடுகின்றார். இருப்பினும் பகுத்தறிவே மனிதர்களிடத்தில் கெட்ட குணங்களை உருவாக்கப் பயன்படுகின்றது, பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் பலவிதத்திலும் தாழ்ந்தவன் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது போன்ற விளக்கங்கள் தத்துவ விளக்கம் (பக்.25)நூலிலும் காணப்படுகின்றது. இங்கு பெரியாரிடத்தில் செயல்படுவது,பொருள்கள்/நிகழ்வுகள் ஆகியவற்றின் பொருண்மை நிலையைச் சிறுமைப்படுத்தி அல்லது அவற்றின் சுற்றெல்லை அம்சங்களை மட்டுமே கணக்கிலெடுத்து, அல்லது பொருண்மை நிலையைக் கணக்கிலெடுக்காமல் வெறும் கருத்துகள் அடிப்படையில் கருத்தாக்கங்களை உருவாக்கும் பகுத்தறிவு ஆகும். இந்த விதத்தில் இது சாராம்சத்தில் கருத்து முதலியப் பகுத்தறிவு ஆகும். இத்தகைய பகுத்தறிவின் மூலமே, ஒரு மனிதனின் பிறவிக்கும் அவனது உடலமைப்புக்கும் ஏற்பவே அவனது குணம் அமைகின்றது என்ற கருத்துக்கும் பெரியார் வருகின்றார் (தத்துவ விளக்கம் பக். 27,28). இங்கு உயிர் மரபியல் (Genetic Aspects) கூறுகளுக்கும், குணத்துக்கும் உள்ள

தொடர்பைப் பெரியார் ஒத்துக்கொள்வதால் பிறவி வழி குண நிர்ணயிப்பைக் குறிப்பிடு கின்றார்.

பெரியாரிய நாத்திகத்தைக் காண்போம். அவர் நாத்திகக் கருத்துகளைப் பல்வேறு கால கட்டங் களில் உருவாக்கித் தொகுத்துக் கொண்டார். மதத்தை வெறும் கருத்துகளின் இயக்கமாக மட்டும் காணாமல் அது சமூக நடைமுறையில் விளைவிக்கும் கேடுகளைக்கண்டறிந்த பெரியார் மதத்தை எதிர்த்த போராட்டத்தைத் தொடர் கையில் மதத்தினால் பயன்படும் பொருளியல் சக்திகளை முழுவதும் காணாமல் மதத்தின் பொருண்மையைச் சுருக்கிப் பார்த்து, தோற்றங் களையும், குறியீடுகளையும் முதன்மைப்படுத்தி னார். இங்கு பெயர் உருக்கோட்பாடு எனும் கருத்து முதல் வாதப் பார்வையே பெரியாரிய நாத்திகத்தின் நடுவமாக உள்ளது என்ற குணா வின் கூற்று சரியே. இதனால் புரோகிதர் எதிர்ப்பு, மதக் குறியீடுகள் எதிர்ப்பு என்ற எல்லைகளுக்குள் இது சுருங்கிவிடுகிறது. மேலும் புரோகிதர் எதிர்ப்பும் பார்ப்பன புரோகி தர் எதிர்ப்பாக மட்டுமே அமைவதால் பார்ப்பன ரல்லாதார் ஆத்திகத்தைப் பெரியாரியம் பகை மையாகவும் கருதுவது இல்லை. பெரியாரின் சகா கைவல்யம் பொன்னுசாமி சுயமரியாதை இயக்கத்துக்கே ஆத்திகவிளக்கம் கொடுப்பதற்கு இதுவே காரணம் ஆகும்(சு.ம. இயக்கப் பொன் விழா மலர், பக். 115-117).

இத்தகைய உலகக் கண்ணோட்டம் கொண்ட பெரியாரியம் எத்தகைய குறிப்பான கால சமூக நிலைமையை விளங்கிக் கொள்ளவும் செயல்பட வும் உருவாகிப் பயன்பட்டது / பயன்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றது எனக் காணவேண்டும். பெரியாரின் சமூக ஈடுபாட்டுக் காலம் (1920—1973) ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆளுகைக்கு உட்பட் டும் அரைநிலவுடைமைச் செல்வாக்குக்கு உட் பட்டும் இருந்த காலம் ஆகும்.

சென்னை மாகாணத்தில் ஏனைய பகுதிகளை விட தமிழ்பேசும் பகுதிகளில் தொழிலும், வர்த்த கமும் பணப்பயிர் விளைச்சலும் குறிப்பிடத்தக்க அளவு மேம்பட்டிருந்தன. இங்கு முதல் உலகப் போருக்குப்பின் ஏற்பட்ட பல்வேறு பொருளா தார, அரசியல், கலாச்சார நிகழ்வுகளைத் தொகுத்துக் காணலாம்.

1) தமிழ்பேசும் பகுதிகளின் தொழிலிலும் வர்த் தகத்திலும் பிரிட்டன் மூலதனமும் இந்திய மூல தனமும் இருந்தனவெனினும் இந்திய மூலதனம் மிகமிகக் குறைவு. இந்திய மூலதனத்தையும் வடஇந்திய மூலதனம் (பார்சி, பனியா) என்றும் பிரதேச மூலதனம் (செட்டியார், பிராமணர், நாயுடு, பேரி செட்டியார்) எனப் பிரிக்கலாம். இவற்றுள் பிரிட்டன் மூலதனத்துக்கு இந்திய தேசிய அடையாளமும் பார்சி, பனியா மூலதனத்

துக்கு பிரதேச அடையாளமும் இல்லை. இவற்றுள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு பிரிட்டன் மூலதனமும் வடஇந்திய பார்சி பனியா மூலதனமும், பிரதேச செட்டியார், பிராமணர் மூலதனமும் ஒன்றோடொன்று கலந்தே தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தன; தனித்தனியாகவும் இயங்கின. இந்திய மூலதனங்களில் பார்சி மற்றும் பனியா மூலதனம் அதிகத் திரட்சி கொண்டதாகவும் அடுத்த திரட்சி நிலையில் செட்டியார் மூலதனமும் பிராமணர் மூலதனமும் இருந்தன. அதே நேரத்தில் இரண்டாம் உலகப் போரை ஒட்டியும் பின்னரும் பார்சி, பனியா மூலதனப் பெருக்கம் விரிவடைந்து வங்கித் தொழிலிலும் காப்பீட்டுத் தொழிலிலும் செட்டியார் மூலதனத்தைவிட முன்னேறி நிலையில் உருமாறியது. அதோடு மட்டுமின்றி பார்சி, பனியா மூலதனத்துடன் பிராமண மூலதனம் இணைந்து இயங்குதல் பார்சி-பனியா மூலதனத்துடன் செட்டியார் மூலதனம் இணைந்து இயங்குதலை விட அதிகமாயிற்று. இத்தகு சூழலில் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாதிக்க நிலையில் பிரிட்டன் மூலதனம் தங்குதடையின்றி இயங்கவும் செட்டியார் மூலதனம் தனக்குமேல் நிலையில் உள்ள பார்சி-பனியா மூலதனத்துடனும் தனக்கு கீழ்நிலையில் உள்ள பிராமண மூலதனத்துடனும் மோதிக் கொண்டும் ஒன்றுபட்டுக் கொண்டும் இயங்க வேண்டி இருந்தது.

2) தமிழ் பேசும் பகுதிகளில் ஜமீன்தாரி முறை (ஒரே பிராமணர் ஜமீன்தாரர் மட்டுமே இருந்தார்) 1930களில் ஏற்பட்ட சர்வதேச நிதித் தேக்கத்தினால் தன் பொருளாதார நியாயத்தை முற்றாக இழந்து போயிருந்தது. அரசுக்குக் குத்தகை செலுத்த இயலாமல் பல ஜமீன்கள் விலைக்கு விற்கப்பட்டன. இனாம் தாரிமுறையில் (90 சதவீதம் பிராமண நிலவுடைமை) நிலங்களை விற்பதற்குரிய அதிகாரத்தை வழங்கியவுடன் பிராமண நிலவுடைமையாளர்கள் காலப் போக்கில் தொழில்களை மாற்றிக் கொண்டு அறிவு ஜீவித்துறையினராகவும் அதிகாரச் சேவையினராயும் நகர்ப்புறத்துக்கு மாறியிருந்தனர். நிலவுரிமை, குத்தகையாளர்களுக்குச் (கள்ளர், மூப்பனார், யாதவர், வன்னியர்) சென்றது. இங்கு ரயத்துவாரி முறையிலான நிலவுடைமையே நான்கில் மூன்று பங்கு. மடங்கள் (வேளாளர், பிராமணர் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளவை), கோயில்கள் (முதலில் வேளாளர்-பிராமணர் கூட்டுக்கட்டுப்பாடு, பின்னர் பிராமணரின் தர்ம ரட்சண சபாக் கட்டுப்பாடு, இறுதியில் இந்து அறநிலையச் சட்டத்தின் மூலம் அரசு அதிகாரத்துவக் கட்டுப்பாடு) ஆகியவற்றுக்கு சொந்தமான நிலவுடைமை மிக அதிகம். தமிழ் பேசும் பகுதிகளில் பாலாறு, காவேரி, தாமிரவருணி. வைகை ஆகிய நதிகளின் வளமான பகுதிகளில் பிராமண நிலவுடைமை கணிசமானது. இவர்களுள்ளும் நெல்லையிலும் தஞ்சையிலும் மிக அதிகம். இவர்கள் தமிழ்,

தெலுங்கு, மராத்தி, கன்னடம் பேசும் பிராமணர்கள், இவர்களுக்கு இணையாக நில வுடைமை பெற்றிருந்த வேளாளர்கள், இவர்களிடத்தில் குத்தகையாளராகவும் ஓரளவு நில வுடைமையாளராகவும் இருந்த கள்ளர், மூப்பனார் (தஞ்சை மாவட்டம்), அகமுடையார் (மதுரை மாவட்டம்) வன்னியர் (ஆர்க்காட்டுப்பகுதி), மறவர் (நெல்லை) ஆகிய சாதிகளிலிருந்து அந்தந்தப் பகுதிகளில் குறிப்பிடத்தக்க நில வுடைமையாளர்கள் உருவாயினர். இவை மிகச் சிறிதளவு சமூக அசைவு ஆகும். பணப்பயிர் விளைச்சல் பகுதிகளில் பேரளவு சமூக அசைவு ஏற்பட்டது. கரும்பு, நிலக்கடலை, மஞ்சள், பருத்தி, மிளகாய் ஆகியனவற்றை ஏகாதிபத்தியத்தின் தேவைக்கு விளைவித்த கவுண்டர், நாயுடு (கொங்குப் பகுதி) ரெட்டியார், நாயுடு, மறவர் (தென் மாவட்டங்கள்) வன்னியர் ஆகிய சாதிகளிலிருந்து பேரளவு பணப் புழக்கம் கொண்ட முதலாளிய விவசாயிகள் தோன்றினர். நாடார் (தென் பகுதி) பலிஜா நாயுடு (கொங்கு நாயுடு), பிராமணர் (ஆர்க்காட்டுப்பகுதி, தாமிர வருணிப் பகுதி) ஆகிய சாதிகளிலிருந்து தரகு வணிகர்கள் பெருத்தனர்.

3) முதல் உலகப்போர் தொடங்கி 1947 வரையுள்ள புள்ளி விவரங்களைக் கண்டால் உயர் நிலைப்பள்ளிக் கல்வியிலும், கல்லூரிக் கல்வியிலும் பிராமணர்களே குறிப்பிடத்தக்க அளவு இருப்பினும் கல்வி கற்றோரில் பிராமணா அல்லாதோர் சதவீதம் முன்னேறிக் கொண்டு இருந்தது; இவர்களுள் பலிஜா நாயுடு, வேளாளர், செட்டியார், நாடார், கவுண்டர் என்ற வரிசையில் அமைந்திருந்தனர். இன்னும் பார்த்தால், இந்த சாதிகளில் மற்ற அதிகாரிகள், சிறு அதிகாரிகள், வணிகர்கள், நிலவுடைமையாளர்கள் ஆகியோர் குடும்பங்களிலிருந்து வந்தவர்களே பெரிதும் கல்வி அறிவு பெற்றனர். கைவினைச் சாதிகள், சேவை சாதிகள், தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகள் ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த குடும்பத்தினர் கல்வி அறிவு பெறுதல் மிகமிகக் குறைவாகவே இருந்தது.

4) 1860கள் முதற்கொண்டு இந்தியர்களுக்கு உள்ளூர் நிர்வாகத்தில் பங்கு கிடைத்தது. சென்னை மகாணத்தைப் பொறுத்து 1860கள் முதற்கொண்டு விவரங்களைக்காணும் பொழுது நகரசபைகளிலும் மாவட்டக் கழகங்களிலும் பார்ப்பனர் அல்லாதோரே பெரும்பான்மையாக இருந்தனர். பார்ப்பனர்கள் தங்கள் மக்கள் தொகை எண்ணிக்கையோடு ஒப்பிடும் பொழுது அவர்களின் பிரதிநிதித்துவம் கணிசமாக இருந்தது. 1937 வரை சொத்து உடையவர்களும் வருமானவரி கட்டுபவர்களும் மட்டுமே வாக்குரிமையும் பிரதிநிதித்துவ உரிமையும் இருந்தன. அதாவது 1937க்கு முன்னர் 3 சதவீத மக்களே இப்படி அமைந்து இருந்தனர். இந்த 3 சதவீதத்துக்குள்ளும் பார்ப்பனரல்லாதாரே பெரும் பான்மையாக இருந்தனரெனினும் அந்த

விகிதாச்சாரத்துக்கு ஏற்ப இவர்களுக்கு பிரதி நிதித்துவம் அமையவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டோர் நியமனப்பதவிகளில் மட்டுமே இருந்தனர். எனவே பிரிட்டன் ஏகாதிபத்தியத்தின் வழி நடத்துதலிலான ஜனநாயகத்தில் (Guided Democracy) கீழ் அமைப்புகளிலிருந்து மாகாண அமைப்புகள் வரை பார்ப்பனர்க்கு ஒரு மேல் நோக்கிய ஆதிக்கமும் பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு அத்தகைய ஆதிக்கமின்மையும் இருந்தது.

5) இந்த நூற்றாண்டின் முதல் 50 ஆண்டுகளில் அரசு அதிகாரத்துவத்தில் இந்தியருக்கான உயர் பதவி முதல் அடிநிலைப்பதவி வரையிலான புள்ளி விவரங்களைக் கண்டால் சென்னை மாகாணத்தைப் பொறுத்து பதவிகளின் எல்லா நிலைகளிலும் பார்ப்பனரே எப்போதும் தனித்த பெரும்பான்மையில் இருந்தனர். எனினும் காலவரிசையில் காணும் பொழுது பார்ப்பனர் அல்லாதார் பங்கு எல்லாப் பதவிகளிலும் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. எனவே பார்ப்பனரின் மிகு நிலையும் பார்ப்பனர் அல்லாதாரின் வளர்நிலையும் இருந்தன.

6) ஏகாதிபத்தியத்தின் பொருளாதார மற்றும் நிர்வாக சீர்திருத்தங்களினால் இங்கு பல சாதியினரிடையே புதிய மேல்நிலை வர்க்க உருவாக்கம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே, அதன் உடன் நிகழ்வாகவே அடிநிலை வர்க்க உருவாக்கம் நிகழ்ந்தேறியது. ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் அதன் மேல்நிலை வர்க்கங்களுக்கும நெருக்கடிகள் ஏற்படும் பொழுது அவற்றின் சுமைகளைத் தாங்கும் சக்திகளாகவும் பயன்பட்டன. ரயத்வாரி, ஜமீன்தாரி நிலவுடைமை உறவில் கூலி விவசாயிகள், சிறு விவசாயிகள், குத்தகையாளர் எனப்பல அடுக்குகள் உருவாயின. ஜமீன் நிலங்களில் உள்ள குத்தகையாளர்கள், பொருளாதாரத் தேக்க காலத்தில் மிகவும் துயரத்துக்கு உள்ளாயினர். விவசாய அடிநிலை அடுக்கில் சிறு விவசாயிகளே எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருப்பினும் ஒவ்வொரு பத்தாண்டிற்குப் பிறகு சிறு விவசாயிகள் எண்ணிக்கை குறைந்து விவசாயக் கூலிகள் தொகை அதிகமாகிக் கொண்டே இருந்தது. மரபுப் பயிர்ப் பகுதியாயினும் பணப்பயிர் பகுதியாயினும் வேளாண்மை, ஏகாதிபத்தியத்தின் பொருளாதாரத்தோடு கட்டப்பட்டிருந்ததனால் 20லட்சம் விவசாயக் கூலிகளின் குடும்பங்களும் 50 லட்சம் சிறு விவசாயிகள் மற்றும் குத்தகையாளர் குடும்பங்களும் சொல்லொணாத் துயரத்துக்கு உள்ளாகி நின்றன. விவசாயத்துக்கு அடுத்த நிலையில் மக்கள் பங்கெடுத்த நெசவுத் தொழில், ஏகாதிபத்தியத்தின் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பணப்பயிர் விளைச்சலாலும் இயந்திரமயமாதலாலும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். சென்னை மாகாணத்திலேயே தமிழ்ப் பகுதியே அதிகம் தொழில் மயம் அடைந்ததாகும். ஏகாதிபத்தியத்தி

னாலும் ஏகாதிபத்தியத்தின் நிதி மூலதனத் துணைகொண்டும் ஏகாதிபத்தியத்தோடு கொண்ட உறவினால் உருவான மூலதனத்திரட்சியோடும் இங்கு தொடங்கப்பட்ட ஆலைகளில் தொழிலாளர் வர்க்கம் தோன்றியது. குறிப்பாக பஞ்சாலையில் 1 லட்சத்துக்கும் அதிகமானோரும் புகைவண்டித் தொழிற்சாலையில் 40 ஆயிரம் பேர்களும் சிமெண்ட்டு, பேப்பர் ஆலை கரும்பாலை, மோட்டார் ஆலை, சைக்கிள் ஆலை என்பன போன்றவற்றில் 50 ஆயிரம் பேர்களும் கொண்ட ஒரு கணிசமான தொழிலாளர் வர்க்கம் உருவாயிற்று. அதே நேரத்தில் இயந்திரமயமாகாத பல தொழில்களில்— தீப்பெட்டி ஆலை, சுருட்டுத் தொழில், தோல் பதனிடல் ஆகியவற்றில் இலட்சக்கணக்கானோர் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இவற்றின் வணிகத்தை ஏகாதிபத்தியம் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. இப்படி பாதிக்கப்பட்ட நெசவாளர்கள், ஆலைத் தொழிலாளர், இயந்திர மயமாகாத தொழில்களில் ஈடுபடுவோர் ஆகியோர் பெரும்பாலும் பிற்பட்ட சாதிகளையும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளையும் சார்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர்.

7) அன்றைய சமூகம் பல அடுக்குகளாகப் பிரிந்திருந்தது. சாதி ரீதியிலும், மத ரீதியிலும் மக்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். சென்னை மாகாணத்தில் 89 சதவீதம் இந்துக்கள், 7 சதவீதம் முசுலீம்கள், 4 சதவீதம் கிறிஸ்துவர்கள் இருந்தனர். 89சதவீத இந்துக்களில் 3 சதவீதம் பார்ப்பனர்களும் 19 சதவீதம் முன்னேறிய பார்ப்பனரல்லாதாரும் 50 சதவீதம் பிற்படுத்தப்பட்ட பார்ப்பனரல்லாதாரும் 17 சதவீதம் தாழ்த்தப்பட்டோரும் இருந்தனர். உள்கலாச்சார மற்றும் வர்க்க வேறுபாடுகள் பார்ப்பனர்களிடையே இருந்த பொழுதினும் இரண்டு நிலைகளில் பார்ப்பனர்களின் மேலாதிக்கம் நிலைநின்றது. ஒன்று, சாதிய சமூக அமைப்பில் பார்ப்பனரே உச்சத்தில் இருந்தனர். இரண்டாவது, சமய ரீதியில் இந்துசமயமும் இந்து சமயத்தில் வேதாகம நெறிப்பட்ட வழிமுறையும் அதில் பார்ப்பனரின் உச்சநிலையும் இருந்தது. எனவே அன்றைய சமூகத்தில் பார்ப்பனரின் மேலாதிக்கம் இரண்டு வகைகளில் இருந்தது. பார்ப்பனர்களிடமிருந்து உருவான வட்டி முதலாளிகள், ஆலை முதலாளிகள், அரசு அதிகாரிகள் ஆகியோர் பார்ப்பனரல்லாதாரிடமிருந்து தோன்றிய இத்தகைய சமூகப் பிரிவுகளோடு முரண்பாடும் ஒற்றுமையும் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய இரண்டு சமூகப் பிரிவுகள் மக்களை ஒடுக்கும் பொழுது இரண்டின் ஒற்றுமையைக் காணலாம். அதே நேரத்தில் அதிகமாக யார் ஒடுக்குவது என்பதில் இரண்டின் முரண்பாட்டையும் காணலாம். இதை இன்னும் நுணுகிக் கண்டால் 19 சதவீதம் முன்னேறிய பார்ப்பனரல்லாத சாதிகளில் தமிழ் பேசும் பகுதிகளில் நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார், வேளாளர்

பலிஜா நாயுடு, கவுண்டர், ரெட்டியார், கள்ளர், நாடார் ஆகிய சாதிகளில் உருவான மேல்தட்டு வர்க்கங்களுக்கும் 3 சதவீதம் பார்ப்பனரில் உருவான மேல்தட்டு வர்க்கங்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடும் ஒற்றுமையும் ஆகும். இது ஒருவித மேலாதிக்கம். இது பொருளாதார தளத்தில் செயல்பட்டது. இரண்டாவது மேலாதிக்கம், சாதியத்திலும், சமயத்திலும் உச்ச நிலை வழங்கப்பட்டவர்கள் என்ற விதத்தில் பார்ப்பனர்கள், பார்ப்பனர் அல்லாதாரைவிட சமூக மேலோங்கு நிலையில் பெருமையுற இருந்தனர் என்பதாகும். இது சமூக வாழ்வியல் மேலாதிக்கமாகும்.

இங்குகூட பார்ப்பனர் அல்லாதார் (முன்னேறியோர் 19+பிற்பட்டோர் 50 = 69 சதவீதம்) என்ற மக்கட் பிரிவில் பிற்பட்டோரான 50 சதவீதத்தையும் தாழ்த்தப்பட்டோரான 17சதவீதத்தையும் தனித்துக் காணவேண்டியுள்ளது. இவர்களே பெரும்பகுதி கூலி விவசாயிகள், சிறு விவசாயிகள், குத்தகையாளர், நெசவாளர்கள், ஆலைத் தொழிலாளர், பீடி, சுருட்டுத் தொழில் சுகாதாரப் பணியாளர்கள் என இருந்தனர். அது மட்டுமின்றி இவர்களிடமிருந்து மேல்நிலை வர்க்க உருவாக்கம் மிக மிகக் குறைவு. இங்கு இன்னொன்றை அழுத்தமாகக் கூறவேண்டும். இந்துக்களில் தாழ்த்தப்பட்டோரை இணைத்துப் புள்ளி விவரம் குறிப்பிடுதல் ஒரு மோசடி ஆகும். சமூக வாழ்வியல் ரீதியில் சாதி இந்துக்கள் (பார்ப்பனர்கள், பார்ப்பனரல்லாதார்கள் 3 + 69 = 72 சதவீதம்) தாழ்த்தப்பட்டவர்களை (17 சதவீதம்) முற்றாகவே எவ்வித விதிவிலக்குமின்றி புறந்தள்ளி இருந்தனர். இப்படி தீண்டாமை, தனித்த குடியிருப்பு, தனித்த வாழ்க்கை முறை, பொது இடங்களைப் பயன்படுத்த மறுப்பு என்பன போன்ற இழிவாக்கங்களின் மூலம் சாதி இந்துக்கள் (72 சதவீதம்) தாழ்த்தப்பட்டோரை (17 சதவீதம்) தொலை தூரப் படுத்தி இருந்தனர். பார்ப்பனர்க்குள்ளும் வேறுபாடு உண்டு; பார்ப்பனரல்லாதார்க்குள்ளும் வேறுபாடு உண்டு. எனினும் சாதி இந்துக்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டோர்க்கும் இடையில் மட்டுமே தீண்டாமை உண்டு. இது சாதி ரீதியிலும் இந்து சமய ரீதியிலும் ஏற்புடைமை பெற்றிருந்தது. இந்து சமயத்திலிருந்து கிறிஸ்துவ சமயத்துக்கு மாறிய பின்னும் இத்தகைய மனிதத்துவ மறுப்புகள் தொடர்ந்தும் இறுக்கமாகவும் நிலவின. மத வழியிலான தீண்டாமையைப் போலவே மூட நம்பிக்கையும் பகுத்தறிவு அற்ற போக்கும் பெண்ணடிமைத் தனமும் சமூக வாழ்வியற் சிந்தனைப் போக்குகளாகவே இருந்தன.

இத்தகைய குறிப்பான பொருளாதார-அரசியல் கலாச்சார நிகழ்வுகளில் இயங்கிய பெரியார், இவற்றை விளங்கிய / விளக்கிய விதத்தையும் கண்டறிவதன் ஊடே பெரியாரியத்தின் பயன்

பாட்டுத்தனத்தை நாம் அறிந்து கொள்ள இயலும். காங்கிரசில் காணப்பட்ட இந்து சனாதனவாதம், வகுப்புவாரி இட ஒதுக்கீடு எதிர்ப்பு என்பன போன்ற ஜனநாயக விரோத அம்சங்களை எதிர்த்து வெளியேறிய (1925) பெரியார் பல்வேறு தொடர்ச்சி மற்றும் தொடர்பறுந்த நிலைபாடுகளின் வழியாகக் கடந்து வந்தார்.

1) பெரியாருக்கும் அரசுக் கட்டமைப்புக்கும் இடையிலான உறவைத்தெரிந்து கொள்வோம். பிரிட்டிசு இந்திய அரசுக் கட்டமைப்போடு பெரியார் நல்லுறவு கொண்டிருந்தார். பெரியாரின் தலைமையில் நீதிக்கட்சி இருந்தபொழுது சென்னை ஆளுநர் அதை அரசாங்கம் அமைக்க அழைத்த பொழுது மறுத்த காலங்களிலும் (1939—1946) பெரியார் இத்தகைய நிலைபாடு மேற்கொண்டிருந்தார். திராவிட நாடு பிரிவினை கேட்கும் பொழுதும் ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்ட தன்மையதாகவே கேட்டுள்ளார். ஏகாதிபத்தியக்கட்டமைப்பின்கீழ் சென்னை மாகாணத்தில் ஏற்பட்ட அரசாங்கங்களில் இராசாசி இரசாங்கத்தைத் தவிர (1937-1939) ஏனையவற்றை ஆதரித்தார். அதே போன்று இந்திய அரசுக்கட்டமைப்பின் கீழ் இங்கு அமைக்கப்பட்ட காங்கிரசு அரசாங்கம் (1950—1967) தி.மு க. அரசாங்கம் (1967—1973) ஆகியவற்றை ஆதரித்தார். இப்போதும் விதி விலக்கு இராசாசி காங்கிரசு அரசாங்கம் (1952—1954) இதிலும் இராசாசியின் பல நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவு தெரிவித்து 1953இல் கொணர்ந்த குலக்கல்வித் திட்டத்துக்குப் பின்னரே எதிர்ப்பு நிலைபாடு இருந்தது. இவையெல்லாவற்றையும் செறிவாக்கிக்காணும் பொழுது ஐம்பது ஆண்டுகளில் நான்கே ஆண்டுகள் அரசாங்கத்தை எதிர்த்துள்ளார். இராசாசி ஒரு பார்ப்பனர் என்பதோடு கண்டால் பார்ப்பனர் தலைமையிலான அரசாங்கத்தைப் பெரியார் எதிர்த்துள்ளார் எனத் தெரியலாம். பெரியாருக்கும் அரசுக் கட்டமைப்புக்கும் இடையிலான இந்த உறவு குறிப்பிடத்தக்கது. பெரியாரியத்தின் முன்னெல்லையும், பின்னெல்லையும் இந்தக் கட்டமைப்புக்குள்ளே அடங்கியுள்ளது.

2) 1925இல் காங்கிரசைவிட்டு வெளியேறிய பின், சுயமரியாதை இயக்கம் என்ற அமைப்பின் கீழ் வருணாசிரம எதிர்ப்பு, மூட நம்பிக்கை எதிர்ப்பு, புரோகித எதிர்ப்பு, பெண்ணடிமைத்தன எதிர்ப்பு என்பன போன்ற கருத்தாக்கங்களைப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டு திரட்டப்பட்ட ஒருகூட்டத்தை நீதிக்கட்சிக்குரிய ஆதரவு சக்தியாக உருமாற்றிக் கொண்டே இருந்தார். சென்னை மாகாணத்தில் உள்ள பார்ப்பனரல்லாத முதலாளிகள், வட்டி முதலாளிகள், நிலவுடைமையாளர்கள் (குறிப்பாக ஜமீன்தாரர்கள்) ஆகியோர் நலன்களை மையப்படுத்தி படித்த அறிவாளிகளின் வேலை வாய்ப்பு, சட்ட

மன்ற வாய்ப்பு ஆகியவற்றை முன்னிலைப் படுத்தி இயங்கிய நீதிக்கட்சியின் ஆதரவு சக்தி யாக விளங்கினார். இன்னும் குறிப்பாகச் சொன்னால் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பில் அதைச் சார்ந்திருந்த முதலாளி கள், ஜமீன்தாரர்கள், தரகு வணிகர்கள் (குறிப் பாக நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார்கள், பலிஜா நாயுடு, கவுண்டர், நாடார், ரெட்டியார், நாயுடு சாதிகளை சார்ந்தவர்கள்) ஆகியோரின் நலன் களை மையப்படுத்தினர். இதன் திடப்படுத் திய வெளிப்பாடு 1930களுக்குப்பின்னரே காண லாம். அப்போது வடஇந்தியா பார்சி, பனியா மூலதனக்குவியல் இங்கு வங்கித் தொழிலிலும் இன்சூரன்சு தொழிலிலும் அதிகமானதோடு இவர்களுடன் பார்ப்பன மூலதனக் கூட்டுத் தொழிலும் அதிகமாகத் தொடங்கின. இக்கால கட்டத்தில் வடவர், பார்ப்பனர் ஆகிய இரண்டு தொடர்களையும் உள்ளடக்கி **ஆரியர்** என்ற கருத்தாக்கம் அழுத்தம் பெறலாயிற்று. இதற்கு முன்னர் பார்ப்பனர் அல்லாதார் என்ற தொடர் இந்த இடத்தில் **திராவிடர்** என்ற கருத்தாக்கம் அழுத்தம் பெறலாயிற்று. 1930களுக்குப் பின் னர் உருவான சூழலில் இதைக்காண இயலும். தமிழ் பேசும் பகுதிகளில் உள்ள பார்ப்பனரல் லாத தமிழ் மற்றும் தெலுங்கு முதலாளிகளை யும் நிலவுடைமையாளர்களையும் அறிவாளி களையும் குறிக்க *திராவிடர்* என்பதே அழுத்தம் பெறவேண்டி வந்தது. இந்தக்கட்டத்தில் ஏகாதி பத்தியத்தின் நேரடி ஆட்சியின்கீழ் திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைக் கோரிக்கை என்பது ஏகாதி பத்தியப் பொருளாதாரக் கட்டமைப் போடு தொடர்பு கொண்ட தமிழ்ப் பிரதேச முதலாளி களின் மூலதனப்பாதுகாப்புக்கும் சந்தை உத்திர வாதத்துக்கும் உரியதாகக் காண இயலும். தமிழ்ப் பிரதேச செட்டியார், நாயுடு. பலிஜா நாயுடு சாதிகளின் முதலாளிகட்கும் பார்சி, பனியா, தமிழ்ப்பிரதேசப் பார்ப்பனர் சாதிகளின் முதலாளிகட்கும் இடையிலான முரண்பாட்டில் இக்கோரிக்கையின் மையம் அடங்கி இருந்த தைக் காணலாம். தமிழ்ப் பிரதேச திராவிடர் முதலாளிகளின் மூலதன விரிவாக்கத்துக்கும் சந்தைப்பெருக்கத்துக்கும் உரிய வகைகள் வேறு வழிகளில் பின்பற்றப்படுமானால் இத்தகைய முரண்பாடு மென்மையடைந்த பின்னர் இந்தியக் கட்டமைப்பின்கீழ் இயங்கும் காலங்களில் இத் தகையை பிரிவினைக் கோரிக்கை மெல்லமெல்ல இல்லாமற் போயிற்று. பின்னாளில் **தட்சிணப் பிரதேச திட்டத்தைப்** (இது இந்திய அரசின் கீழுள்ள திராவிட மாகாணம்) பெரியார் எதிர்த் தார். **தமிழ்நாடு தமிழருக்கே** என்று வைக்கப் பட்ட அரசியல் முழக்கம் கூட காலப் போக்கில் தேய்வடைந்து போனது. பிரதேசத் தரகு முத லாளிகளின் சார்பில் இவற்றுக்கான பொருண் மைத் தேவை அற்றுப்போய்விட்டது. இன்னும் குறிப்பாகச் சொன்னால் பிரதேசத் தரகு முத லாளிகளின் மூலதனத்தோடு அதாவது திராவி டர் மூலதனத்தோடு பார்சி, பனியா, பார்ப்பனர்

மூலதனம் அதாவது ஆரியர் மூலதனம் இணைந்து கூட்டுத் தொழில்கள் 1950க்குப் பிறகு பெருத்தன என்பதும் பிரதேசத் தரகு முதலாளிகட்கு இந்தியச்சந்தை கிடைத்தது என் பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கவை. நீதிக்கட்சி அரசாங்க ஆதரவு முதற்கொண்டு ஏகாதிபத்தி யத்தின்கீழ் திராவிட நாடு, இந்திய அரசுக்கட்ட மைப்பின்கீழ் தட்சிணப் பிரதேச எதிர்ப்பு, தனித் தமிழ்நாடு, பின்னர் காங்கிரசு அரசாங்க ஆதரவு வரையிலான பெரியாரின் அரசியல் கோரிக்கை களில் ஏற்ற இறக்கங்கள், சுய முரண்பாடுகள், தொடர்ச்சியின்மை ஆகியவை இருப்பினும் தமிழ்ப் பிரதேச திராவிடத் தரகு முதலாளிகளின் கோரிக்கை அதில் தொடர்ந்து இருந்தது. வட வர், தமிழ்ப் பிரதேசபார்ப்பனர் முதலாளி களோடு திராவிட முதலாளிகளின் மோதலை வெளிப்படுத்தும் அரசியல் நிகழ்வுப் போக்கு களாக பெரியாரின் நடைமுறை அமைந்திருந் தது. ஆனால் இவர்களுக்கு இடையே ஒற்றுமை அம்சமும் இருந்ததனால் அதுவே வளரும் போக்காக இருந்ததனால் பெரியார் தன் அரசி யல் கோரிக்கைகளை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் கொண்டுசெல்ல இயலவில்லை. அதாவது **அவரது அரசியல் எல்லைகளை தமிழ்ப் பிரதேச திராவிடத் தரகு முதலாளியம் வரையறை செய்தது.**

3) 1920 நெல்லை காங்கிரசு மாநாட்டிலிருந்து வகுப்புவாரி இட ஒதுக்கீட்டுக்கான கோரிக்கை யைப் பெரியாரிடத்தில் காணலாம். பார்ப்பனர், பார்ப்பனரல்லாதார், தீண்டத்தகார் ஆகிய மூன்று பிரிவினர்க்கும் மக்கள் தொகை அடிப் படையில் சட்டசபைகளிலும் பதவிப் பொறுப்பு களிலும் ஒதுக்கீடு அமைய வேண்டுமெனப் பெரி யார் வலியுறுத்தி வந்தார். இது ஏகாதிபத்திய அரசுக்கட்டமைப்பின்கீழ் சட்டமன்ற மற்றும் அதிகாரத்துவ பிரதிநிதித்துவமாக இருப்பினும் அவற்றில் உள்ள பாரதூரமான சமனற்ற நிலை யை—குறிப்பாக பார்ப்பனரின் மிதமிஞ்சிய மேலாதிக்கத்தை எதிர்த்த ஜனநாயகப் போக் காகும். பெரியாரிடத்தில் நாம் காணலாகும் தொடர்ச்சியான போக்காகும். இந்திய அரசி யல் சட்டத்தில் பிற்பட்ட மக்களுக்கு இடஒதுக் கீட்டு உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டபொழுது பெரி யாரின் போராட்டத்தின் விளைவாகவே முதல் சட்டத்திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. இதன் விளைவாக **பெரியாருக்கு பார்ப்பனரல்லா தாருக்கு ஒரு பரந்துபட்ட நடுத்தரவர்க்க அடித் தளம் கிடைத்தது.** இங்கும் ஓர்அம்சத்தை ஊன் றிக் கவனிக்க வேண்டும். வகுப்புவாரி இட ஒதுக்கீடு உண்மையில் செயலுக்கு வந்த 1927க் குப்பின் (இதில் பார்ப்பனர் அல்லாதார்க்கு 5/12பங்கு) பத்தாண்டுக்குள்ளேயே அதுகுறித்த பரிசீலனை தேவைப்பட்டது. பார்ப்பனரல்லா தார்க்குள் முன்னேறிய சாதியினர் மிகப்பெரும் பங்கை (22 சதவீத மக்கள் 27 சதவீதம் பதவி கள்) அடைந்தனர் என்றும் பின்னடைந்த சாதி

யினர் மிகக்குறைந்தபங்கை (50சதவீதம் மக்கள் 2 சதவீதம் பதவிகள்) அடைந்தனர் என்றும் 1935 இல் பிற்பட்ட சாதிகள் எழுப்பிய குரலில் சமூக நீதிக்கான தேவை இருந்தது. பெரியா ரைப் பொறுத்து 'நம்மவர்க்குள்ளேயும் சாதி யின்படியே வேண்டுமென்றால் எடுத்துக் கொள் ளட்டும்' எனப்பின்னாளில் (விடுதலை 9.4.50) சில இடங்களில் குறிப்பிட்டாலும்கூட, பார்ப் பனரல்லாதாரில் துணைப் பிரிவுகள் உருவாக்கு வதை அவர் பெரிதும் விரும்பவில்லை. 1947 இல் பார்ப்பனரல்லாத பிற்பட்ட மக்களுக்கென ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டபொழுது அதை ஆதரித் துள்ளார். 1950 அரசியல் சட்டத்தில் இது மறுக்கப்பட்ட பொழுது இதற்காகப் போராடி சட்டத் திருத்தத்துக்கு வகை செய்தார். இதன் மூலம் **படித்த பிற்பட்ட சாதி இளைஞர்களின் ஆதரவு வளையத்தை நீடித்துப் பெற்றுக் கொண்டே வந்தார்.**

4) தமிழர்களில் பெரும்பான்மையாகவும் பிற் பட்ட/தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளில் ஆகப் பெரும் பான்மையாகவும் உள்ள தொழிலாளர்கள், சிறு விவசாயிகள், கூலி விவசாயிகள், நெசவாளர்கள் என இன்னோரன்ன அடிப்படை மக்களுக்கும் பொருளாதார மேலாதிக்க சக்திகள் மற்றும் அரசுக் கட்டமைப்பு ஆகியவற்றுக்கும் இடையி லான முரண்பாட்டில் பெரியாரின் ஈடுபாடு கரு தத்தக்கது. ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர அனைத்திலும் தொழிலாளர்கள் பக்கம் நிற்ப தாகவே பெரியார் நமக்குத்தோற்றமளிக்கிறார். ஆனால் இத்தகைய முரண்பாடுகளுக்கான காரணங்களை முன்வைக்கும் பொழுதும் இவற் றுக்கான சமூக சக்திகளைக் கண்டறியும் பொழு தும் இரண்டாவது, மூன்றாவது தளங்களில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருப்பனவற்றை முன்னி லைப்படுத்துகின்றார். 1933—35 காலத்தில் வெளிப்படையான பொதுவுடைமைப் பிரச்சாரம் செய்து அதன்பின் சட்ட ரீதியான தடையினால் பின்னடைந்து பிரச்சாரத்தைக் கைவிட்டாலும், பொதுவுடைமைக்கு எதிராக எப்போதும் இறுதி வரை பிரச்சாரம் செய்யவில்லை. இன்னும் சொன்னால் 1949—51 கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடை செய்யப்பட்டு, கட்சியினர் மீது கடும்தாக்குதல் தொடுக்கும் காலங்களில் கம்யூனிஸ்டுகள்மீதான ஒடுக்குதலைக் கண்டித்தும் கம்யூனிஸ்டுகளின் ''பலாத்கார வழியைக்'' கண்டித்தும் பெரியா ரின் பிரச்சாரம் அமைந்தது. இதன் மூலம் தாங் களே உண்மையான பொதுவுடைமைக் கட்சி என்றும்கூட பிரச்சாரம் அமைந்தது. அடிப் படை மக்களின் போராட்டங்களின் பொழுது **அனுதாபம் தோய்ந்த வாயுப சாரம்** இருந்தாலும் இத்தகைய பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் கார ணங்கள் சமூக ஜாதி பேத முறையில் இருக்கிற தென்றும் கடவுள், கர்மம் போன்றவற்றின் மீதான நம்பிக்கையில் இருக்கிறதென்றும் பிற வியின் பெயரால் கற்பிக்கப்பட்ட பேதங்களில் இருக்கிறதென்றும் குறிப்பிட்டார்; இவற்றுக்

கெல்லாம் ஆதாரமான பார்ப்பன சாஸ்திரங் களில் உள்ள தென்றும் குறிப்பிட்டார். பார்ப் பனர்களின் இனாம் நிலவுடைமை ஒழிப்பை (1949) வெகுவாக ஆதரித்தாரெனினும் பார்ப் பனரல்லாத ஜமீன் நிலவுடைமை ஒழிப்பைபற்றி மௌனமாக இருந்த பெரியார், ஜமீன்குத்தகை மற்றும் கூலி விவசாயிகளின் கலவரங்களின் பொழுது ஜமீன் தாரர்களையும் வட்டி முதலாளி களையும் மேடையில் அமர்த்திக்கொண்டு இரு தரப்பினரின் சிக்கல்களைப் பேசியுள்ளார். கைத்தறி நெசவாளர்களின் போராட்டத்தின் பொழுது (1949), தமிழ்ப் பிரதேச செட்டியார், நாயுடு நூற்பாலைகளின் நூல், வெளிநாடு களுக்கு ஏற்றுமதி ஆகிக் கொள்ளை இலாபம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருப்பதை புறக்கணித்து விட்டு, வடநாட்டுத் துணிகளின் இறக்குமதி மட்டுமே காரணம் எனக்கூறி வடநாட்டுத் துணி களை எரிக்கும் போராட்டத்தில் இறங்கினார்; செட்டியார், வடவர் ஆகியோரின் கூட்டுக் கொள்ளை இலாபத்தை எதிர்க்கும் பொது வுடைமையரின் போராட்டத்தைக் கடுமையாக எதிர்க்கின்றார். இவை எல்லாவற்றின் மீதான அரசு இயந்திரத்தின் தன்மையைப் புறக்கணிக்கிறார்.

இங்கு பெரியார் குறிப்பிடும் ஜாதிபேதம், கட வுள், கர்மம் மீதான நம்பிக்கை, பிறவிப் பேதங் கள், பார்ப்பன சாஸ்திரம் என இவை எல்லா வற்றையும் நாம் காரணிகளாக அங்கீகரிக்கிற அதே நேரத்தில் இவையெல்லாவற்றையும் விட பொருளாதார சுரண்டலை முன்னிலைப் படுத்தாமல் பார்ப்பனர்—வடவர் சுரண்டலை முன்னிலைப் படுத்தி அவற்றோடு பிரதேச முத லாளிகளின் சுரண்டலையும் இணைக்காமல் பெரியார் பிரச்சாரம் செய்தல் கவனிக்கத்தக்கது அதோடு மட்டுமின்றி இந்த வர்க்கங்களின் சுரண்டல் தன்மையைப் பாதுகாக்கும் அரசு இயந்திரத்தின் தன்மையைப் பெரியார் அம் பலப்படுத்த வில்லை. இவை எல்லாவற்றோ டும் பெரியாரின் அனுதாபம் தோய்ந்த வாயுப சாரத்தைக் காணவேண்டும். பொதுவுடைமைக் கட்சி வெளிப்படையாக இயங்கி மக்கள் திரள் அமைப்புகளைக் கட்டத்தொடங்கிய காலத்தில் (1952) பெரியார் கட்டிய திராவிடர் உழவர், தொழிலாளர் சங்கங்கள், தொழிற்சங்க இயக் கத்தில் புதிய வகைப்பட்ட சித்தாந்தத்தில் அமைக்கப்பட்டன. திராவிட முதலாளிகள், தொழிலாளர்கள், திராவிட மிராசுதாரர்கள், பண்ணையாள்கள் கொண்ட இன ஒருமை மற்றும் வர்க்க முரண்கொண்ட சங்கங்களை உருவாக்க முனைந்தார். பெரியாரால் பங்காளி நிலை என வருணிக்கப்பட்ட இது வர்க்க சமரச சித்தாந்தம் ஆகும், பிற்பட்ட / தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் உள்ள பெரும்பான்மையான அடிப் படை மக்களின்பால் அனுதாபம் தோய்ந்த வார்த்தைகளைப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டே அவர்களின் கொடுமைகளுக்கான முதன்மைக்

காரணங்களை முன்னிலைப் படுத்தாமலும் காரணஸ்தர்களில் பார்ப்பனரல்லாதாரை முன்னிலைப்படுத்தாமலும் செயலளவில் மூடி மறைத்து விடுவதற்கு உரிய பரந்துபட்ட செயல் தந்திரம் கொண்ட ஓர் அணுகுமுறை இதன் ஊடே படர்ந்துள்ளது.

5) பெரியாரியம் தேசிய இனச் சிக்கலைப் பல் வேறு காலகட்டங்களின் ஊடே கையாண்டது. குடியேற்ற ஆதிக்கக் காலத்தில் ஏகாதிபத்தியத் தின் பாதுகாப்பின் கீழ் திராவிடநாடு கோரியது இதுகுறித்து நீதிகட்சியின் ஆந்திரபிரிவுநேர்மை யாக இல்லை. திராவிடநாடு எனும் வரையறை பல தேசிய இனங்களை உள்ளடக்கியதாகவும் இன ரீதியிலான சித்தாந்தத்தை முன்வைப்ப தாகவும் வடவர் எதிர்ப்பு நோக்கிலானதாகவும் இருந்தது. அன்றைய சூழலில் ஒரு தேசிய இனப் பிரதேச, மொழி அடிப்படையில் அமைந் திருக்க இயலுமா என்பது ஐயமே. ஆனால் அடுத்த பத்தாண்டுகளில் மொழிவாரி மாநிலங் களை நோக்கிப் புறநிலை அரசியல் யதார்த்தம் முன்னேறிச் செல்லும் பொழுது பெரியார் அது 'திராவிடக் கலாச்சாரத்துக்கும் திராவிட சமு தாயத்துக்கும் தேய்வு ஏற்பட்டு விடுமென்று' கருதினார். (விடுதலை 1—8—48) அதோடு மொழி அடிப்படையில் ஒரு நாடு தனியாகப் பிரிவதற்கு அவர் அப்போது உடன்படவும் இல்லை (விடுதலை 7—1—1953). இக்காலத் தில் (1956) சவகர்லால்நேரு விடுத்த தட்சிணப் பிரதேசத் திட்டத்தையும் பெரியார் எதிர்த்தார். இது, அன்றைய சென்னை மாகாணத்தை உள் ளடக்கி திருவிதாங்கூர், கொச்சி, மைசூர், ஐதராபாத் ஆகியவற்றைக் கொண்ட பெரு மாநிலமாகும். இது சமஸ்தானப் பகுதிகளை யும் உள்ளடக்கிய ஒரு முழுமையான **திராவிடம்** ஆகும். அதாவது இந்திய அரசுக் கட்டமைப் பின் கீழான திராவிட நாடு. இதில் பார்ப்பன ரின் அடிப்படை நலன்கள் அடங்கியிருப்பதாக வும் (விடுதலை 1—3—55), இதில் வடவருக் கும் மலையாளிகளுக்கும் பார்ப்பனருக்கும் முழு அதிகாரம் சென்றுவிடும் என்பதாகவும் (விடு தலை 14—6—56) குறிப்பிட்டு பெரியார் இதை மறுக்கிறபொழுது **அன்றைய முதல்வர் காமரா சர் மீதான ஆதரவு நிலைபாடு** என்பதாக மட்டு மே இதைக் காணாமல் தமிழ்பேசும் பகுதிகளில் உள்ள மலையாளர் அல்லாத திராவிடரை மனதிற் கொண்டுள்ளதை வெளிப்படுத்துகிறது. மொழிவாரி மாநிலத்துக்குப் பின்னரும் தனித் தமிழ்நாடு கோரும் பொழுதும் திராவிடர் என்ற பெயரிடலைத் தொடர்ந்து தக்கவைத்துக் கொண்டிருந்தமைக்குக் காரணம், அவர் கூறு வது போன்று **பார்ப்பனரைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல;** அது ஒரு பக்கம். இன் னொரு பக்கம், **தமிழ் நாட்டில் உள்ள தமிழர், தெலுங்கர், கன்னடர் ஆகியோரை ஒருங் கிணைக்கும் தொடரும் ஆகும்.** தமிழ்நாடு பிரி வினை கிடைத்தபின் வடவரை விரட்ட வெள்

ளையருடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளலாம் (விடுதலை 29—8—56) என்பது, வடவரை விரட்டுவது மட்டுமல்ல, வெள்ளையரோடு உற வைப் புதுப்பித்துக் கொள்தலாகும்.

இங்கு மொழிவகைப்பட்ட தேசிய இனக் கருத் தாக்கத்தை விட பிரதேச வகைப்பட்ட இனக் கருத்தாக்கமே மேலோங்கியும் ஏகாதிபத்தியத் துக்கு உட்பட்ட தீர்வும் காணப்படுகின்றன. தேசிய இனச்சிக்கலின் வெளிப்பாட்டு வடிவ மான மொழிச்சிக்கலிலும் பெரியார் ஆங்கில ஆதரவு, கட்டாய இந்தி எதிர்ப்பு என்பன வற் றில் உறுதியாக இருந்தாரே தவிர தமிழ் ஆதர வில் உறுதியாக இல்லை. கட்டாய இந்தியை தேசிய இனங்களுக்கு இடையிலான சமத்துவக் குலைப்பாகக் காணாமல் ஆரியர் சதியாகவும் வடவர் சூழ்ச்சியாகவும் மட்டுமே வெளிப்படுத்து கின்றார். மேலும் மொழிப் போராட்டங்கள் அனைத்தும் அரசுக் கட்டமைப்பின் மீதான நம்பிக்கையோடே முடித்து வைக்கப்பட்டன. பெரியாரின் திராவிட இனக்கருத்தாக்கம் தமிழ்த் தேசிய இன உந்துதலுக்குத் தடை. அது மட்டுமின்றி அரசுக் கட்டமைப்புக்கு விசுவாச மாகத் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டே அவ்வப் போதைய அரசாங்கங்களுடன் தொடக்கத்தில் முரண்பாடு இறுதியில் ஐக்கியம் என்ற செயல் தந்திரத்தோடு கூடிய ஓர் அணுகுமுறை இதில் உள்ளது.

6) பெரியாரியத்தின் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. பார்ப்பனியம் குறித்த பரவ லான, அழுத்தமான மற்றும் தொடர்ச்சியான சமூக உணர்வை ஏற்படுத்தியதில் பெரியாரின் பங்கு ஈடு இணையற்றது. சமூக அளவிலும் கலாச்சார அளவிலும் எல்லா சாதிமக்களுக்கும் சமத்துவத்தையும் ஜனநாயகத்தையும் மறுக்கிற பார்ப்பனியத்தை பெரியாரியம் அம்பலப்படுத்து கிறது. இங்கும் கூட சிலவற்றைக் கவனிக்க வேண்டும். பார்ப்பனியம் என்ற ஒரு கருத்து ருவத்துக்குள் மக்களுக்கு எதிரான அனைத்து கருத்துருவங்களையும் பெரியார் இணைக்க முயல்கின்றார். இதன் மூலம் பார்ப்பனியம் மட்டுமே எதிரி எனச்சுருக்கி ஏனைய மக்கள் விரோதக் கருத்துருவங்களை பின்னிலைப் படுத்துகின்றார். இது மட்டுமல்ல பார்ப்பனி யத்தின் பொருண்மை இருப்பு பார்ப்பனர்களின் பொருளியல் மேம்பாட்டிலும் இதை உறுதிப் படுத்திய நிலவுடைமைப் பொருளியல் அம்சங் களிலும் உள்ளது. ஆனால் இத்தகைய தொடர் சங்கிலிக் காரணங்களுக்குள்ளும் பொருண்மை அடிப்படைக்குள்ளும் பெரியார் புக விரும்ப வில்லை. எனினும் பார்ப்பனியத்தையும் பார்ப்பனர்களின் பொருளியல் மேம்பாட்டையும் தனித்தனி தளங்களாகக் கண்டு, பார்ப்பனரின் பொருளாதார ஆதிக்கத்தை அம்பலப்படுத்து கின்றார். பெரியாரியத்தின் இன ரீதியிலான சித்தாந்தமே இதன் அடிப்படையெனினும் இதற்குக் கூட ஒரு வரையறை இருந்திருக்

கிறது. நீதிக்கட்சிக்கு நெருக்கடி ஏற்பட்ட பொழுது நீதிக்கட்சியின் சட்டமன்றப் பிரிவில் பார்ப்பனர்களை இணைத்துக்கொள்ளலாம் என்பதற்குப் பெரியார் 'சம்மதமும் வாக்குத் தத்தமும்' செய்தார் (குடி அரசு 13—10—29) சுப்பராயனின் முதல்வர் காலத்தில் குளித்தலை மிராசுதாரர் சேதுரத்தின அய்யர் அமைச்சராக இருந்ததை (1928—1930) பெரியார் ஆதரித் துள்ளார். சுயமரியாதை இயக்க மாநாடுகளில் இந்த அய்யர் முன்னிலை வகித்துள்ளார். அரசி யல் விசயத்தில் சட்டத்திற்க்கு கட்டுப்பட்டுக் கிளர்ச்சி செய்தும் சமூக விசயத்தில் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் வழங்க ஒப்புக்கொள்ளும் பார்ப்பனர்களை நீதிக்கட்சியில் உறுப்பினர்க ளாகச் சேர்க்கலாம் (குடியரசு 15—9—1935) எனப் பெரியார் கருதினார். தேர்தல்களில் பார்ப்பனர்களை ஆதரித்துள்ளார் (1934 முதல் 1967 வரை). வாசன், அனந்தராமகிருஷ்ணன் போன்ற பார்ப்பன முதலாளிகள் அளித்த காணிக்கைகளைப் பெற்றுக்கொண்டார் (வீர மணி அறிக்கை, விடுதலை, 3—10—91) இவர் கள் எல்லோரும் பார்ப்பனியத்தில் ஊறிய பார்ப்பன மிராசுதாரர்களும் முதலாளிகளும் அதிகாரிகளும் ஆவர். எனினும் இவர்களோடு தேவைப்படுகிற நேரத்தில் கை கோர்த்துச் செயல்படக் கூடிய அளவில் பெரியாரிய சமூக நடைமுறை இருந்தது. இது இனவகைப்பட்ட சித்தாந்தத்துக்கு ஒரு வரையறையை ஏற் படுத்தி விடுகிறது. ஆரியர்—திராவிடர் என்று இன ரீதியில் சமூக நிகழ்வுகளை அணுகினாலும் கூட, தேவைப்படும் நேரங்களில் ஆரியரிலும் திராவிடரிலும் மேல்நிலை வர்க்கங்கள் ஒன் றிணைதலுக்கு உறிய வாய்ப்பை இது ஏற் படுத்திக் கொடுக்கிறது.

7) சேரன்மாதேவி குருகுலத் தனியிடச் சிக்கல் பார்ப்பனரல்லாதார்க்குரிய சுயமரியாதையை யும் வைக்கம் போராட்டம் தாழ்த்தப் பட் டோர்க்கு சுயமரியாதையையும் வேண்டி நடத் தப்பட்ட ஜனநாயகப் போராட்டங்களாகும். சாதியக் கொடுமைகளையும் பார்ப்பனர் மேலா திக்கத்தையும் மிகச் சரியாகக் கண்டறிந்த பெரியாரியம் சாதியம் அகமணமுறை போன்ற சமூக நிகழ்வுகளினாலும் அரசியல் சட்ட அந்தஸ்து போன்ற அரசியல் நிகழ்வுகளி னாலும் கட்டிக் காக்கப்படுவதாகக் கருதுகிற பொழுது சாதியத்தின் பொருண்மை இருப்பின் முதன்மையைக் கருதவில்லை. இதன் விளை வாக சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டங்களை ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்து மட்டத்துக்குமேல் அதனால் உயர்த்த முடியவில்லை சாதிய வேறுபாடுகள் மிக்க ஒரு சமூகத்தில் பல்வேறு பொருண்மை நிலைகளில் இருப்புக் கொண்டுள்ள சாதியத் தின் தன்மைகளைக் கணக்கிலெடுப்பதில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவே செல்ல முயன்றதால் சாதிய ஒழிப்பு என்ற நிலைபாடு சாதிகளுக்கு இடையி லான சமத்துவம் என்பதாகக் குறுகியது. சாதிய

சமத்துவம் என்பது சாதிய ஒழிப்புக்கான இடைகாலத்திய நிகழ்வுப் போக்கு என்பதாக இராமல் அதுவே முழுமை அடைந்த ஒன்றாக உருமாறி விடுகிறது. மேலும், இத்தகைய சாதிய சமத்துவம், பார்ப்பனரல்லாத சாதிகளின் ஒருங்கிணைந்த பலத்தொகுப்பு என்ற நிலையில் அதன் சமூகப் பயன்பாட்டுத் தளத்தில் செயல்படுகிறது. பெரியாரின் அகநிலைக் கண்ணோட்டத்தில் சாதிய ஒழிப்பேஇருப்பினும் கூட, பெரியாரியத்தின் செயல்பாட்டுப் புறநிலை விளைவாக பார்ப்பனரல்லாத சாதிய பலத் தொகுப்பின் அடிப்படையிலான சாதிய சமத்துவம் ஏற்படுதலுக்குக் காரணங்கள் உண்டு. அவை சாதியத்தின் பொருண்மை நிலையைக் காணத் தவறுதலும் சாதிகளுக்குள் ஏற்பட்டு வரும் வர்க்க மாறுதல்களைக் கணக்கிலெடுக்கத் தவறுதலும் இவற்றை அடிப்படைகளாகக் கொண்டு சாதிய சிக்கல்களை அணுக மறுத்தலும் ஆகும்.

இவற்றோடு மட்டுமல்லாமல், சாதிய சமத்துவம் என்பது கூட, பார்ப்பனர்க்கும் அல்லாதார்க்கும் இடையில் மட்டுமான நிகழ்வா அன்றி தாழ்த்தப்பட்டோர் உள்ளிட்ட எல்லா சாதிகளுக்கும் இடையிலான நிகழ்வா என்பது பற்றிய சிக்கலாகும். தாழ்த்தப்பட்டோரோடு தம்மை முற்றாக ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளாத நிலையில் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கான ஜனநாயகத்தையும் சமத்துவத்தையும்கோரி பார்ப்பனரல்லாத சாதிகளிடத்தில் பெரியார் வெகுவாக வழக்குரைத்து நின்ற பொழுதினும் கூட, பார்ப்பனர்க்கும் பார்ப்பனரல்லாதார்க்கும் இடையிலான சாதிய முரண்பாடுகளை அவர் கையாண்ட விதத்துக்கும் பார்ப்பனரல்லாதார்க்கும் தாழ்த்தபட்டோக்கும் இடையிலான சாதிய முரண்பாடுகளைக் கையாண்ட விதத்துக்கும் வேலைபாடுகள் நிரம்ப இருந்தன. முன்னதைப் பகைமை நிலையில் கருதினார்; பின்னதைப் பகைமையற்றதாகக் கருதினார். பார்ப்பனரை எதிர்க்கும் ஒரு பரந்துபட்ட கூட்டணியில் தாழ்த்தப்பட்டோரை வென்றெடுக்கப் பெரியாரியம் பயன்பட்டது. இந்த அளவுக்குத் தாழ்த்தப்பட்டோரிடையே சமூக சலனங்கள் ஏற்படுத்தப் பயன்பட்டதே தவிர அதற்கு அடுத்து முன்னோக்கிய பாதையை உள்ளடக்கியதாக இல்லை. ஆதி திராவிடப் பண்ணையாள்களுக்கு திராவிட மிராசுதாரர்களின் தலைமையைத் தக்கவைத்துக் கொண்டேயும் பார்ப்பனரல்லாத ஜமீன் தாரர்களின் கொடூரங்களை எதிர்த்து ஆதி திராவிடக் குடிகளின் பகைக் கொந்தளிப்பைக் கண்டுகொள்ளாமலும் அவர்களிடத்தில் தீண்டாமை ஒழிப்புக்கான பெரியாரின் பிரச்சாரம் களப் பொருத்தமின்றி இருந்தது. பிராமணாள் கபே எழுத்துகளை அழிப்பதில் இருந்த நியாயமான முனைப்பு, திராவிட மிராசுகளின் சாணிப்பால் கொடுத்தல், சவுக்கடி அடித்தல் என்பனவற்றைத் தடுப்பதிலோ

தனிக்குவளை, பொது இடப்பயன்பாடு மறுப்பு என்பனவற்றை எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்தலிலோ (ஏன், தீவிரமாகப் பிரச்சாரம் செய்தலிலோ) பெரியார் நியாயமான முனைப்பைக்காட்ட இயலாதபடி அவரது சமூக வரம்பு குறுக்கிட்டது என்பதைப் பதிவுசெய்தலே நேர்மையாகும். அது மட்டுமின்றி பெரியார் கட்டிய பல்வேறு அமைப்பு களிலும் அவரது நியமனப் பொறுப்புகளிலும் அவர் பின்னாளில் உருவாக்கிய பிரச்சார நிதி நிறுவனங்களிலும் தாழ்த்தப்பட்டோர்க்கு உரிய மிகக் குறைவான (அல்லது இல்லாத) பங்கோ டும் இதை அணுகவேண்டும். சாதிய ஒழிப்பு, தீண்டாமை ஒழிப்பு குறித்துப் பெரியாரியத்தின் எல்லைகளைக் காண மறுப்பது சரியாகாது.

8) பெண்கள் விடுதலை பற்றிய பெரியாரின் கருத்துக்கள் மிகவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தகுந்தன. பெரியாரின் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த சிந்தனையாளர்கள் பலரைக் காட்டிலும் அவரது பார்வை முன்னோக்கிய தாகவும் சமத்துவ நோக்கிலாகவும் அமைந்தது. தமிழ்ச் சமுதாயத் தின் தொன்றுதொட்டு உருவாகித் திடப்பட்டு இறுகிப்போன பல கருத்துகளின் மீது பெரியா ரின் சரியான தாக்குதல் வலுவாக அமைந்தது. சிறுவயதுப் பெண் திருமணத்தடை (சார்தா மசோதா) தேவதாசி ஒழிப்புச் சட்டம் ஆகிய சட்டங்கள் நிறைவேறுதலுக்குப் பெரியார் உறு துணையாக நின்றார். விதவை மறுமணம், கலப்பு மணம் ஆகியவற்றைப் பிரச்சாரம் செய் தார். தனியுடைமையின் மீது பெண்ணடிமை ஆதாரம் கொண்டுள்ளது எனக் குறிப்பிட்டார். இவையெல்லாம் பொதுவாக எந்தவொரு சமூக சீர்திருத்தவாதியும் குறிப்பிடலாம். பெரியாரின் சிந்தனைகள் இந்த வரம்பைக் கடந்து நிற் கின்றன. ஒரு வர்க்கத்தின் ஆணினம் அனுப விக்கும் உரிமைகளை அந்த வர்க்கத்தின் பெண் ணினம் சமமாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற நிலையையும் கூட பெரியார் சிந்தனைகள் தாண்டுகின்றன. ஆண்/பெண் உறவு நிலை களில் எல்லா ஆண்களுக்கும் நிகராக எல்லாப் பெண்களும் சமத்துவமாக மதிக்கப்படவேண்டும் என்பதோடு மட்டுமின்றி உடலியல் சமனற்ற தன்மையை ஒட்டி எழுப்பப்படும் சமூக வியல் சமனற்ற தன்மைகளைக் களையும் நோக்கில் பெரியாரியம் அமைந்துள்ளது. கற்பு, கர்ப்பத் தடை, ஒரு மணம், ஆகியவை குறித்த பெரியா ரியக் கருத்துகள் அதற்கு முந்தைய கற்பிதப் புனிதங்களைப் போட்டு உடைக்கின்றன. பெண் மீதான கற்பின் ஒரு சார்பு அழுத்தம் கண்டிக்கப் படுவதோடு இருதரப்புக்கும் இடையிலான சமமான/சுயேச்சைக் கற்பு வலியுறுத்தப் படு கிறது. இதைக் கூடப் பாரதியார். கற்பெனப் படுவதை இருபாலாருக்கும் பொதுவில் வைப் போம் என்று கூறியுள்ளார், இதில் குடும்ப உறவுகளுக்குள் ஆண் பெண் சேர்க்கை குறித்த கருத்தில் ஜன நாயகமும் சமத்துவமும் உள்ளது இந்த ஜன நாயகத்தையும் சமத்துவத்தையும்

மீறி ஆண் சோரம்போகும் பட்சத்தில் பெண்தன் நிர்ப்பந்தக் கற்பையும் அடிமைக் கற்பையும் உதறிவிட்டு விருப்பப்பட்ட வருடன் சேர்க்கை கொள்ளலாம் என்பதே பெரியாரியம். இதை ஆணின் அராஜகத்துக்கான பதிலீடு என்பதாகக் காணாமல் குடும்ப சமத்துவ சீர்குலைவுக்கு எதிரான நியாயமான கலகம் எனக்காணலாம். கர்ப்பத்தடையை, வெறும் பொருளாதாரச் சிக்கன செயலாகவும் குடும்பக்கட்டுப்பாட்டுத் திட்டமாகவும் காணாமல் பெண்கள் விடுதலை அடையவும் சுயேச்சை பெறவும் ஆனதாகவும் பெரியாரியம் காண்கிறது; பெண்கள் பிள்ளைப் பேறே அடைய வேண்டியதில்லை எனவும் காண்கிறது. பிள்ளைப் பேற்றிலும் வளர்ப்பி லும் பெண்களுக்கு உண்டான உடலியல்/சமூக வியல் துன்பங்களைக் குறைத்துக்கொண்டு வர வேண்டிய தேவையை நிறைவேற்றும் போக்கில் துரிதச் செயல்பாடு இன்றியமையாமை. ஆனால் மனிதப் பெருக்கத்துக்கு பெண்ணின் உடலைச் சார்ந்திருக்க வேண்டாத அளவுக்கு அறிவியல் தொழில் நுட்பம் வளரும் காலம் வரை திட்டமிட்ட மனிதப் பெருக்கத்துக்கு இன்றைய முறையின் தொடர்ச்சி என்பது இயற் கையின் தேவை ஆகும். அத்தகு நேரம் வருவ தற்கு முன்னரே பெண்டிர் பிள்ளைப் பேறு மறுப்பு என்பது சமூகக் கட்டங்களைக் கணக்கி லெடுக்காமல் தாண்டிக் குதித்தலாகும். ஆனால் அத்தகைய கட்டத்தை நோக்கி நிகழ்காலத்தை இழுத்துச் செல்லவும் அதற்கான கருத்துப் பரப்பலில் ஈடுபடலும் இன்றைய தேவைகளா கும். அந்த விதத்தில்பெரியாரியத்தின் பங்களிப்பு மகத்தானது. இன்னொன்று ஒரு கணவன் சில நியாயமான காரணங்களினால் ஒரு மனைவிக் கும் மேலாக இன்னொரு பெண்ணை மணந்து அதே குடும்ப அமைப்புக்குள் இருப்பதற்கு சாஸ்திரம் மற்றும் சட்ட ஏற்புடைமைகள் இருக் கும் பொழுது இதே நியாயமான காரணங்களி னால் இந்த உரிமை பெண்ணுக்கும் குடும்ப அமைப்புக்குள்ளே அளிக்கப்படவேண்டும் என்று பெரியார் குறிப்பிடுகின்றார். குடும்ப அமைப் புக்குள் ஆணுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பாலுறவு நபர் எண்ணிக்கை விரிவாக்கம் பெண்ணுக்கும் வழங்கப்படவேண்டும் என்ற பெரியாரியத்தில் சமூக நியாயம் இருப்பதோடு, குடும்ப அமைப்பு பரிபூரண சமத்துவமாக மாறவேண்டும் என்ப தற்கான போர்க் குரலும் உள்ளது. முழுமை யான ஆண்/பெண் சமத்துவ நிலையை நோக் கிய இத்தகைய கருத்துகளைப் பெரியாரியம் வழங்குவதில் நாம் பெருமைப் படலாம்.

இத்தகைய பொருளாதார, அரசியல், கலாச் சாரத் தளங்களைக் கொண்ட பெரியாரியத்தின் மையத்தையும் சுற்றெல்லை அம்சங்களையும் கணக்கிலெடுத்தல் அவசியம். பெரியார் சமூக சீர்திருத்தவாதியாகவும் அரசியல் கிளர்ச்சியாள ராகவும் பொருளாதார நிகழ்வுகளில் குறுக்கிடு பவராகவும் இருந்துள்ளார். இவை எல்லா

வற்றுக்குள்ளும் தீர்மானகரமான உள்ளார்ந்த அம்சங்கள், இவற்றுக்கு இடையிலான இணைப்புகள், இவற்றில் செயல்படும் விதிகள் ஆகிய வற்றைக் கண்டறிந்து பருண்மையோடு இணைத்துப் பார்ப்பதன் மூலம் பெரியாரிய மையத்தைக் கண்டறிய இயலும்.

நிலவுகிற முதலாளிய/நிலவுடைமை அரசுக் கட்டமைப்பை ஒத்துக்கொண்டு அரசாங்கங்களுடன் ஐக்கியத்தை நோக்கிய மோதல்களில் ஈடுபடும் பொழுதும், 1930க்குப்பின் தமிழ்ப் பிரதேசத்தின் குறிப்பான வளர்ச்சியான திராவிட முதலாளிகள், நிலப்பிரபுக்கள் ஆகியோரின் நலன்களை உள்ளடக்கி வடவர்/பார்ப்பனர் முதலாளிகளுடனான மோதல்களைக் கருத்திற் கொண்ட அரசியல் குறுக்கீடுகளாயினும், அரசதிகாரத்தில் பார்ப்பன அதிகாரத்துவத்துக்கு நிகராக பார்ப்பனரல்லாதார் அதிகாரத்துவத்துக்குக் குரல்கொடுக்கும் பொழுதும், அடிப்படை மக்கள் தம்மீதான பொருளாதார ஒடுக்குதல்களை எதிர்த்த காலங்களில் வர்க்கச் சுரண்டலைக் காரணமாக முன்னிலைப் படுத்தாமல் வடவர்-பார்ப்பன முதலாளிகளின் சுரண்டலை எதிர்க்கும் பரந்துபட்ட இடதுசாரி வாயுபசாரக் காலங்களிலும், தேசிய இனச் சிக்கலின் ஒரு வெளிப்பாடான மொழிச் சிக்கலைக் கையாளும் பொழுதும், சாதியம் மற்றும் தீண்டாமை, ஆகியன பற்றிய வலுவான குறுக்கீடுகளின் பொழுதும் பெரியாரியத்தின் உள்ளார்ந்த இயக்கு விதியாக இன வழிப்பட்ட சித்தாந்தமே அடிப்படையில் செயல் படுகிறதாக இருப்பினும் இதற்குள்ளும் ஒரு வர்க்கக் கண்ணோட்டம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய உள்ளார்ந்த இயக்குவிதி **எந்த சமூகப்பிரிவின் நலன்களை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன் படுகின்றது** என்பதே முக்கியம் ஆகும். ஒரு சித்தாந்தம் **எத்தகைய மக்கள்திரளை அதிகமாகக் கவர்ந்திழுத்தது என்பதைக் காட்டிலும்** எத்தகைய சமூகப்பிரிவின் நலன்களைப் புற நிலையில் நிறைவு செய்தற்குப் பயன்படுகிறது என்பது முதன்மையாகும். பெரியாரியம், பார்ப்பனரல்லாத நகர்ப்புற—கிராமப்புற சாதிகளில் உள்ள படித்த நடுத்தரவர்க்க இளைஞர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்திழுத்தது என்பது உண்மையே. இவர்கள் பெரியாரியத்தின் இட ஒதுக்கீட்டில், இடதுசாரிப் பிரச்சாரத்தில், சாதிய எதிர்ப்பில், தேசிய இனச்சிக்கல் போராட்டத்தில் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பில் வெகுவாகக் கவர்ந்திழுக்கப்படல் பொருத்தமே. ஆனால் இவர்களைக் காட்டிலும் தமிழ்ப்பிரதேச திராவிட முதலாளிகள் நிலப்பிரபுக்கள் இவர்களில் குறிப்பாக முதலாளிகள் ஆகியோரின் நலன்களைப் புற நிலையில் நிறைவுசெய்ய பெரியாரியம் கேடயமும் வாளுமுமாக இருந்தது. இது மட்டுமல்ல, பெரியாரியத்தின் செயல் பாட்டுத்தளத்தை இந்த வர்க்கங்களின் நலன்களே இறுதியாகத் தீர்மானித்து விடுகின்றன. மேலும் இன வழிப்

பட்ட சித்தாந்தத்தையும் ஒரிரு சமயங்களில் (அல்லது தேவைப்படின்) தாண்டி, பார்ப்பன/வடவர் முதலாளிகளோடு இந்த வர்க்கங்களே உறவு கொள்கின்றன. இந்த விதத்தில் பெரியாரியத்தின் மையத்தை அடையாளம் காண இயலும். **நிலவுகிற அரசுக் கட்டமைப்பின் கீழ் தமிழ்ப் பிரதேசத்தின் திராவிடர் முதலாளிகளின் நலன்களுக்காக வடவர்-பார்ப்பன முதலாளிகளோடு மோதல் என்பதை அடையாளம் காண இயலும்.** இது மட்டுமே பெரியாரியம் அல்ல. இந்த மையத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி பல வளையங்கள் இருக்கின்றன. இந்த வளையங்களைக் கணக்கிலெடுக்காமல் இருக்க இயலாது. இவற்றுக்கும் மையத்துக்கும் இடையில் இயைபும் முரணும் இருப்பதுண்டு.

உதாரணமாக இட ஒதுக்கீடு. இதில் பெரியாரியத்தின் நீண்டகாலமாகத் தொடர்ந்த மற்றும் ஜனநாயக ரீதியிலான பங்களிப்பை நாம் முற்றாக ஏற்கும் பொழுது அது இந்த மையத்தோடு முரண்பட வில்லை எனவும் கூறியாகவேண்டும். இட ஒதுக்கீடு, அரசுக் கட்டமைப்பின் கீழ் உயர் சாதி ஆதிக்கத்தைத் தளர்த்தி அனைத்து சாதிகளின் பங்கை உறுதி செய்கிறது. முதலாளியத்தின் பொருளியல் நலன்களில் குறுக்கிடுவது இல்லை. பெரியாரிய இட ஒதுக்கீடு, பார்ப்பனரல்லாதார் என்ற பேரினவகையை அல்லது அதன் அப்போதைய வகைப்பாட்டை நியாயமான காரணங்களுக்காகக் கூட மறு பரிசிலனைக்கு உள்ளாக்குவது இல்லை. பெரியாரின் உலகக் கண்ணோட்டக் கூறான இயக்கமறுப்பியல் அம்சத்தோடு இது வெளிப்படலாகிறது. இப்படி மையத்தோடு இயைந்த சுற்றெல்லை அம்சங்களைப் போல முரண்கொண்டவையும் உண்டு.

உதாரணமாக பெண் விடுதலைக் கருத்துகள். இவற்றில் சமூகத்தில் வளர்ந்து வரும் முதலாளிய மாற்றங்கட்கு ஏற்ப்வும் பெண்கள் கல்விப் பெருக்கத்துக்கு ஏற்பவும் சில கருத்துக்கள் உண்டு. விதவை மறுமணம், இளம்வயது பெண் மணத்தடை, தேவதாசி முறை ஒழிப்பு, கலப்பு மணம் ஆகியவை மையத்தின் வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் முரண்பாடானவையாக இல்லை. எனினும் கற்பு, கர்ப்பத்தடை, குடும்ப அமைப்புக்குள் பாலுறவு நபர் எண்ணிக்கை விரிவாக்கத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சமவுரிமை என இவை போன்றவற்றில் பெரியாரியத்தின் கருத்துகள், மையத்தோடு முரண் கொள்ளக் கூடியவை ஆகும்.

இவற்றோடு, நடைமுறைப் படுத்துதலுக்கான வடிவத்தைக் காணவேண்டும். இது பெரியாரியத்தை நிறைவேற்றும் பகுதி ஆகும். பெரியாரியம், நிலவுகிற சமூக அரசுக் கட்டமைப்பின் கீழ் இயங்குகிறது என்பதன் அடிப்படையில் அதைச சீர் குலைக்கிற எந்தவொரு நடைமுறையையும் ஏற்கவில்லை. பெரியாரியம் எந்த

வொரு காலத்திலும் மக்களின் எதிர் வன்முறையை ஏற்றுக்கொள்ளவே இல்லை; சட்ட வரம்பிற்குட்பட்ட கிளர்ச்சி நிலைகளையே மேற்கொள்கிறது. அரசுக்கட்டமைப்புக்கு நெருக்கடி ஏற்படும் பொழுது பெரியார் அதைத்தன் போராட்டத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் போராட்டத்தை நிறுத்திக் கொள்வார். 1938இல் தொடங்கிய இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் இரண்டாம் உலகப்போர் தொடங்கியவுடன் நிறுத்தப்பட்டது. 1948 இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் ஹைதராபாத் நிஜாமை அடக்க இந்திய இராணுவம் புகுந்தவுடன் நிறுத்தப்பட்டது. இத்தகைய நிபந்தனையுடனே இது தொடங்கப்பட்டது. (விடுதலை 30—10—48). இத்தகைய போராட்ட காலங்களில் பரபரப்பூட்டும் எழுத்துரை, கிளர்ந்தெழவைக்கும் பேச்சுரை ஆகியவற்றுக்கு ஊடாக பல்வேறு போராட்ட வடிவங்களைப் பெரியாரியம் மேற்கொண்டது. பெயர்ப் பலகைகளில் எழுத்துகள் அழித்தல் (1952-ல் இந்தி எழுத்துகள்; 1957, 1970ல் பிராமணாள் என்ற பெயர்). விநாயகர் பொம்மை உடைப்பு (1953), இராமர் படம் எரிப்பு (1956); இராமர் படம் செருப்படி (1971) இராமாயணம் எரிப்பு (1960), தமிழ்நாடு நீங்கிய இந்திய தேசப்பட எரிப்பு (1960), அரசியல் சட்ட எரிப்பு (1957), தேசியக் கொடி கொளுத்தும் திட்டம் (1955) கர்ப்பக்கிரக நுழைவுக் கிளர்ச்சி திட்டம் (1969) ஆகிய போராட்ட • வடிவங்களுக்கு உள்ள கிளர்ச்சி மதிப்புகள், அதிர்ச்சி மதிப்புகள் கருதத்தக்கன. இந்தி ஆதிக்கம், சமய ஆதிக்கம், இன மேம்பாட்டு ஆதிக்கம், தேசிய இனத்தின் மீதான ஆதிக்கம் ஆகியவற்றின் மீதான பெரியாரியத்தின் எதிர்ப்பு வெளிப்பாட்டு வடிவங்கள் சமூக சலனங்களை ஏற்படுத்தின. எழுத்து, பொம்மை, படம், கொடி, புத்தகம் என்பன போன்றனவற்றைக் கற்பிதப் புனிதங்களாக்கி அவற்றின் ஊடே ஆதிக்கம் கால்கொள்ளும் ஒரு சமூக அமைப்பில் இத்தகைய 'புனிதக் குறியீடுகளை' தூக்கிப் போட்டுடைக்கும் வடிவங்கள் மக்களின் தாழ் நிலையிலான உணர்தலுக்கும் அறிதலுக்கும் ஏற்ப சரியான தொடக்கங்களே. இவை எந்தவொரு பிரச்சனையின் விளிம்பை மட்டுமே தொட்டு நிற்கின்றன. மக்களுக்கு உடனடியாக விளங்கத்தக்க அளவிலும் மக்கள் உடனடியாகக் கிளர்ந்தெழத்தக்க விதத்திலும் பெரியாரியக் கிளர்ச்சி வடிவங்கள் இருப்பினும், அடுத்தடுத்த உயர்நிலை வடிவங்களுக்கான தொடக்கங்களாக இல்லாமல், தொடங்கிய வடிவத்திலேயே தொடர்ந்து நிலவின. பெரியாரியத்தின் வர்க்க வரையறை இவற்றுக்கு வரம்பு கட்டிவிடுகிறது; பெரியார் தொடர்ந்து கிளர்ச்சி யாளராகவும் கலகக்காரராகவும் உயிர்ப்போடு இருந்தா ரெனினும், அரசு நிறுவனத்தின் / இந்த சமூக பொருளாதாரக் கட்டமைப்பின் உள் ஒடுங்கிய தன்மையிலேயே அவ்வாறு இருக்க நேரிட்டது.

நிறப்பிரிகை

3

பெரியாரிய நிலைபாடுகள் குறித்த பரிசீலனை தேவை. அவைகுறித்த போதுமான மற்றும் பொருத்தமான முடிவுகளுக்கு வந்தடைதல் தேவை.

ஏகாதிபத்திய சார்பு முதலாளிகளுக்கு இடையி லான உறவில் ஆரிய (வடவர், பார்ப்பனர்) முத லாளிகளுக்கும் திராவிட (தமிழ்ப்பிரதேச செட்டி யார், நாயுடு) முதலாளிகளுக்கும் இடையிலான மோதல்—ஐக்கியம் தன்மைகளில் திராவிட முதலாளிகளின் சார்பிலான மோதல் அம்சத்தை அரசியல் பண்பாட்டு அரங்குகளில் வெளிப் படுத்துவதாக பெரியாரியமையம் இருந்தது. இது தமிழக மக்களை ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஏகாதிபத்தியத்தை ஆதரிப்பதோடு மட்டுமின்றி, நிலவுகிற முதலாளிய சமூக அமைப்பை அடிப் படையில் ஒத்துக்கொள்வதுடன், சார்பு முத லாளிகளுக்கு இடையிலான மோதலில் திராவிட முதலாளிகளின் நலன்களுக்கான வர்க்கக் கண் ணோட்டத்துக்கு இன வழிப்பட்ட சித்தாந்த நியாயம் கற்பிக்கிறது. பிற்பட்ட/தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் ஆகப் பெரும்பான்மையினர் மீதான பொருளாதார அழுத்தங்களின் பொழுதும் அவர்களின் சமூகக் கொந்தளிப்புகளின் பொழு தும் வட இந்திய, பார்ப்பன முதலாளிகளை மட்டுமே எதிரிகளாக முன்வைப்பதன் மூலம் திராவிட முதலாளிகளைக் காப்பாற்றுவதற்கும் இது சித்தாந்த நியாயம் கற்பிக்கிறது. இந்த மையம்—முதலாளிய அரசுக் கட்டமைப்பை ஒத்துக்கொள்ளல், ஏகாதிபத்திய ஆதரவு, ஏகாதி பத்திய சார்பு திராவிட முதலாளிகளுக்கான ஆதரவு என்ற பெரியாரின் மையம்—முற்றாக மறுதலிக்கப்பட வேண்டும். தமிழர்களில் பெரும் பான்மையினராக இருக்கும் பார்ப்பனரல்லா தார் / தாழ்த்தப்பட்டோர் அடிப்படை மக்களுக்கு எதிர்காலம் மறுதலிக்கப் படாமல் இருக்க வேண்டுமெனில் இந்த மையக் கருத்தாக்கங்கள் மறுதலிக்கப் படவேண்டும். பெரியாரியமையம், ஓர் எதிர்மறை ஆசான் என்ற விதத்தில் மறு தலிக்கப் படவேண்டிய தாகும்.

ஆனால் பெரியாரியம் இத்தோடு தன்னைச் சுருக்கிக் கொள்ளவில்லை. தமிழகச் சூழலில் வகுப்புவாரி இட ஒதுக்கீடு; தேசிய இனச்சிக் கல், பார்ப்பனியம், சாதியம், தீண்டாமைக் கொடுமை, பெண் விடுதலை, நாத்திகம், பகுத் தறிவு என்பன போன்ற அரசியல், சமூக வாழ் வியல், அறிவுத்துறை அம்சங்களின் மீது தொடர்ந்து வினையாற்றிக் கொண்டே வந்தது. இவை எல்லாவற்றிலும் பெரியாரியத்துக்கு உரிய வரலாற்று ரீதியிலான முன்வைப்புகளை யும் சாதகக் கூறுகளையும் நாம் முழுமனதாக ஏற்கும் நேரத்தில், பெரியாரிய நிலைபாட்டி லிருந்தே இவற்றின் மீது நாம் குறுக்கிடல் இய லாது. அந்த விதத்தில் பெரியாரியத்தின்

சுற்றல்லை வளையங்கள் கடக்கப்படுவதன் மூலம்—வரலாற்று ரீதியிலான நியாயங்களும் வர்க்க ரீதியிலான தேவைகளும் உட் கிரகிக்கப் படுவதன் மூலம் - பெரியாரியத்தின் சாதகக் கூறுகளைக் கண்டடையவும் கையாளவும் முடியும். இந்த விதத்தில் பெரியாரியம்—ஒரு பகுதி ஆசானாகவுள்ளது பெரியாரின் உலகக் கண்ணோட்டமும் இன வழிப்பட்ட சித்தாந்தமும் முதலாளிய சிந்தனை வரையறையும் வழங்கியுள்ள தடைகளைக் கடப்பதன் மூலமே மேற் சொன்ன கருத்தாக்கங்களை வரலாற்று ரீதியில் முற்போக்காக எடுத்துச் செல்ல இயலும்.

தேசிய இனச்சிக்கலைத் தொடர்ந்து கனலோடு பெரியார் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் ஏகாதிபத்திய / நிலவுடைமை எதிர்ப்பின்மை, திராவிட இனக் கருத்தாக்கம், அரசாங்கத்தோடு கொண்ட உறவால் நிலைமாறல் என்பன போன்ற பெரியாரிய நிலைபாடுகள் தேசிய இனச் சிக்கலை சரியாக முன்வைக்கத் தடைகளாக இருந்தன. இந்தித் திணிப்பைத் தொடர்ந்து எதிர்த்த பெரியாரிய நிலைபாட்டை ஒப்புக் கொள்ளலாமே தவிர ஆங்கில ஆதரவு, தமிழ் ஆதரவில் ஊசலாட்டம் ஆகியன வற்றை ஒப்புக்கொள்ள இயலாது. இந்தித்திணிப்பை எதிர்க்க ஆங்கில ஆதரவைக் கேடயமாக்கும் பெரியாரிய நடைமுறையால், தமிழ் சவலைப் பிள்ளையாகி விட்டது. இவை திராவிட இன சார்பு முதலாளியக் கண்ணோட்டத்தில் தமிழ்த் தேசிய இனச் சிக்கலை அணுகியதன் விளைவுகள். முரணற்ற ஏகாதிபத்திய / நில வுடைமை எதிர்ப்பு, தமிழர் தேசிய இனக் கருத் தாக்கம், தமிழ் நாட்டில் உள்ள சிறுபான்மை தேசிய இனங்கள் மீதான சரியான நிலைபாடு, ஒடுக்கப்பட்ட ஆதி தமிழரின் விடுதலையை உள்ளடக்கிய தன்மை என இத்தகைய கண் ணோட்டங்களில் தேசிய இனச்சிக்கல் விரி வடைய வேண்டியுள்ளது.

இதைப் போன்றே பெரியாரியத்தின் பார்ப்ப னிய எதிர்ப்பு. தமிழ்ச் சூழலில் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பில் தொடர்ந்து இருந்தமைக்கு பெரி யாருக்கு நன்றி கூற வேண்டிய தருணத்தில், பெரியாரியம் குறிப்பிடும் பார்ப்பனிய எல்லை கள் போதுமானவை அல்ல என்பதைக் குறிப்பிட

வேண்டும். இன மேலாண்மை/சாதிய உச்ச நிலைக் கருத்திலும் சாஸ்திர சம்பிரதாயங் களிலும் பார்ப்பன அரசதிகாரப் பங்கிலும் பார்ப்பனியம் இருப்பதாகக் குறிப்பிடும் பெரி யாரின் சிந்தனை எல்லையையும் தாண்டி, இவற்றோடு பார்ப்பனரின் முதலாளிய/நில வுடைமைப் பொருண்மை உச்சத்திலும் இது உள்ளது எனக்கண்டு, இதை அங்கீகரிக்கும் முதலாளிய/நிலவுடைமைப் பொருண்மைச் சூழ லிலும் உள்ளது எனவும் காண வேண்டியுள்ளது. இங்கு பெரியாரின் கருத்து முதல் வாதச் சிந்த னையும் ஒட்டுமொத்த முதலாளியக் கண் ணோட்டமும் தடைகளாக உள்ளன. திராவிட முதலாளிகள் நலன்களின் அடிப்படையில் பார்ப் பன முதலாளிகளை எதிர்ப்பதற்குப் பெரியாரி யம் உடன்படுகிறதே யொழிய, முதலாளி யத்தை எதிர்ப்பதற்கு அல்ல. இதன் அடிப் படையில் காணும் பொழுது, பார்ப்பனியத்தை எதிர்க்கிறோமே தவிர பார்ப்பனர்களை அல்ல எனப் பெரியார் சொன்னதையும் அப்படிச் சொல்லியிருந்தாலும் பார்ப்பன நிலவுடைமை யாளர்கள், முதலாளிகள், அரசியல் வாதிகள் ஆகியோருடன் உடன்பாடு கொள்வதற்கான சலுகையாக பெரியாரிய நிலைபாடு அமைந்து விடுகிறது. இங்கு பார்ப்பனிய எதிர்ப்பில் பெரி யாரியம் போதுயானதாக மட்டுமிராது, பொருந்துவதாகவும் இல்லை. பார்ப்பனியத்தை முழுமையாக எதிர்க்கவேண்டும். அதோடு நாம் எதிர்ப்பது பார்ப்பனர்களை அல்ல என்பது பார்ப்பனரில் ஜனநாயக சக்திகளோடும் முற் போக்கு சக்திகளோடும் அரசியல் பொருளாதார சமூக உறவு வைத்துக் கொள்தலாகும்.

இப்படி எல்லாச் சுற்றெல்லைத் தளங்களையும் விமரிசனக் கண்ணோட்டத்தில் கண்டறிவதன் மூலமே பெரியாரியத்தின் சாதக பாதகங்கள் அறியப்பட்டு இன்றைய சமூக நடைமுறைக்குப் பயன்படுத்த இயலும். பெரியாரியத்தின் செயல் பாடுகளைக் குறித்த ஒரு மதிப்பீடு தேவை. எதிர்மறைக் கூறுகள் களையப்பட்டு பகுதிக் கூறுகள் முழுமையாக்கப்படல் என்ற அடிப்படை யில் பெரியாரியம் குறித்த விரிவான, மூட நம் பிக்கை அற்ற, சுதந்திரமான ஆய்வுதேவை. அதற்கு இத்தகைய கருத்துரைகள் மீதான தொடர் விவாதம் தேவை. O